

17 ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΛΑΙΚΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Διασκευασμένα
για παιδιά

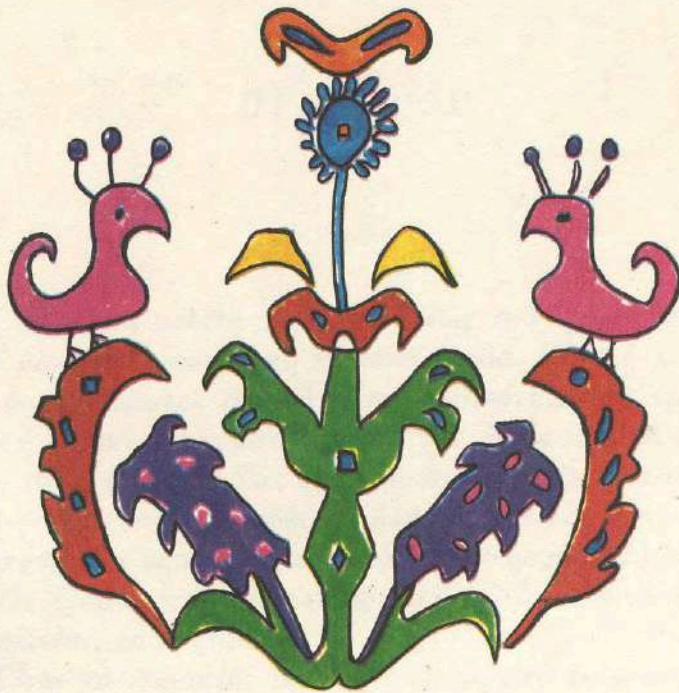
Δεύτερη Έκδοση

ΟΙ ΕΡΑΤΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1978

α. Ρίχ Βαϊάνη

Λόγια Πέτροβιτς - Ανδρονικοπούλου
Βέρα Κωστίδου-Λένη
Μαίρη Μπαχάρια
Ανελγόνη Ρίζου-Βαϊάνη

17

ΕΜΦΟΝΙΚΑ ΛΑΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Διασκευασμένα για παιδιά

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1978

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η σύγχρονη μελέτη τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀτόμου ἀποδίδει μεγάλη σημασία στὴ νηπιακὴ ἡλικία. Εἶναι ἡ περίοδος ποὺ διαμορφώνεται βασικὰ ἡ προσωπικότης, ποὺ ὀργανώνεται ἡ ψυχικὴ - πνευματικὴ δομὴ τοῦ ἀτόμου. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ ξεκινοῦν ὅλες οἱ σύγχρονες δοξασίες γιὰ τὴν καλὴ ὀργάνωση τῆς προσχολικῆς ἡλικίας, γιὰ τὴν ἀνάγκη καὶ ἐπέκταση τῶν νηπιαγωγείων, γιὰ τὴν παροχὴ πολλῶν γνωστικῶν ἐρεθισμάτων στὸ νήπιο. Βασικὸ ἐρέθισμα - ἀνάγκη τῆς ἡλικίας, τὸ παραμῦθι.

Εἶναι τὸ παραμῦθι δεμένο μὲ τὶς ὥραιες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ζωῆς. Εὐλογημένο ἀπὸ τὶς γενεές τῶν γιαγιάδων - παππούδων, ποὺ τὸ ζέσταναν χρόνια μὲ τὴ θέρμη τους καὶ τὸ ἀφηγήθηκαν στὰ μικρὰ ἐγγονάκια, μὲ τὴ σιγανή, μαλακὴ φωνή τους. Εἰκόνας παλαιᾶς, παρωχημένης ἐποχῆς, ποὺ σβήνουν, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ὥραϊα στὶς ἡμέρες μας.

"Ἐτσι τὸ παραμῦθι πέρασε ἀπὸ τὴν προφορικὴ διήγηση τῶν «μεγάλων γονέων» στὸ γράψιμο, στὰ βιβλία, στὶς συλλογές. Καὶ ἔγινε ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία ἀπίθανα πλούσια. Μὰ οἱ ἐπιφυλάξεις ὑπάρχουν πάντα. "Ὅσοι γράφουν παραμῦθια γιὰ παιδιὰ εἶναι συχνὰ λογοτέχνες ποὺ δὲν εἶχαν τὴν εὐκαιρία ἢ

τὴν πρόθεσιν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν παιδικὴν ψυχολογία. Καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μ' αὐτὴν παιδαγωγοί, ψυχολόγοι, δὲν γράφουν, συνήθως, παραμύθια. Ἔτσι στίς ἀναρίθμητες συλλογὲς παραμυθιῶν δύσκολα συναντᾶται ὁ συνδυασμὸς τοῦ κατάλληλου, γιὰ παιδιὰ, περιεχομένου, μὲ τὸ καλὸ γράψιμο, τὴ στρωτὴ γλῶσσα, τὸ ὠραῖο, λογοτεχνικὸ ἔφος.

Ἡ ἰδέα πὸν εἶχαν οἱ μητέρες - συγγραφεῖς τῶν παραμυθιῶν πὸν ἀκολουθοῦν, ξεκίνησε ἀκριβῶς ἀπὸ τὴς παραπάνω διαπιστώσεις. Τὴς συζητούσαμε μὲ τὴν εὐκαιρία σχετικῆς ὁμιλίας στὸ σχολεῖο μας. Καθὼς μεγαλώνουν οἱ ἴδιες τὰ παιδιὰ τους μὰ καὶ διαπνέονται ἀπὸ πλατύτερα ἐνδιαφέροντα γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν Παιδεία του, αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ βοηθήσουν στὸν τομέα πὸν τὴς χρειάστηκε: τὸ σ ω σ τὸ παιδικὸ παραμῦθι. Ἐστράφηκαν πρὸς τὴς ρίζες τοῦ λαϊκοῦ μας πολιτισμοῦ, τὴ λαογραφία, καὶ θέλησαν νὰ τὴ φέρουν κοντὰ στὴν ἀγνὴ παιδικὴ ψυχὴ. Ὠραία προσφορά γιὰ κάθε Ἑλληνόπουλο.

Εὔχομαι ἢ προσπάθειά τους νὰ εὐδοωθῇ. Νὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ μίμηση. Μπορεῖ οἱ μητέρες, καθὼς ζοῦν ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸ παιδί, τὴς ἀνάγκες του, ν' ἀποδειχθοῦν τελικὰ οἱ πιὸ κατάλληλοι, οἱ πιὸ ζεστοὶ συγγραφεῖς παιδικῶν παραμυθιῶν. Καὶ θὰ εἶναι ἢ προσφορά τους αὐτὴ τὸ ἴδιο πολύτιμη, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ προσφορὲς πρὸς τὸ παιδί τους, πρὸς τὰ παιδιὰ ὁλόκληρης τῆς χώρας μας.

ΜΑΡΙΑ ΧΟΥΡΛΑΚΗ δ.φ.
Ψυχολόγος

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Είναι μιὰ ἀλήθεια παραδεκτὴ ἀπὸ ὅλους πὼς τὸ παραμῦθι γιὰ τὸ παιδί εἶναι ἀνάγκη μαζὶ καὶ χαρὰ. Ὁ κόσμος τοῦ παραμυθιοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινὸς γιὰ κεῖνο, τὴν ἀτμόσφαιρά του τὴν ἀναπνέει, ταυτίζεται μὲ πρόσωπα καὶ πράγματα. Τὸ παραμῦθι δὲν τέρπει μόνο· τὸ διδάσκει παράλληλα. Γιὰ κανένα λόγο ὁμως δὲν πρέπει νὰ τὸ τρομάζει, πρὸ πάντων ὅταν δὲν ἔχει φθάσει στὰ ὀκτώ του χρόνια.

Σύμφωνη σ' αὐτὰ ἡ μικρὴ συντροφιά μας - μητέρες ὅλες μικρῶν παιδιῶν - καὶ ξεκινῶντας ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ δοθοῦν στὰ παιδιά καλὰ παραμῦθια, ἔσκυψε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ πάνω στὶς ρίζες μας. Διαλέξαμε Ἑλληνικὰ λαϊκὰ παραμῦθια. Γιὰ Ἑλληνόπουλα προορίζεται αὐτὴ ἡ συλλογὴ. Νὰ ἀναπνεύσουν λοιπὸν Ἑλληνικὸν ἀέρα, ἢ Ἑλληνικὴ παράδοση νὰ τὰ θρέψῃ. Φροντίσαμε νὰ δίνον διδαχὴ, περιπέτεια, ἐξυπνάδα. Γιὰ νὰ τὰ καταλαβαίνουν τὰ παιδιά χρειάστηκε νὰ τοὺς ἀφαιρέσουμε τὴν γλωσσικὴ ἰδιομορφία. Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὰ παραμῦθια ὁ λαὸς δὲν τὰ προόριζε μόνο γιὰ παιδιά, ἀλλὰ τὸ περισσότερο γιὰ μεγάλους, ἀφαιρέσαμε λέξεις καὶ προτάσεις

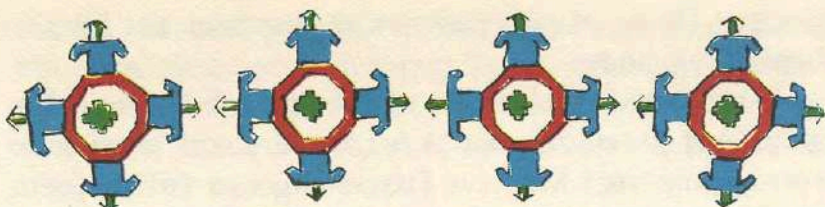
πού θά τὰ ἔβαζαν σέ ἀπορία, καθὼς καὶ κάθε τι πού τὰ τρο-
μάζει: λύκους, φίδια, ἀράπηδες, ἀγριότητες καὶ ἄλλα τέτοια.
Ἀκόμα, σέ μερικὰ πού θριαμβεύει ἡ πονηριὰ ἢ πού ἡ ζωὴ
δίνει πολὺ πικρὸ τέλος, μὲ μιὰ μικρὴ διασκευή, τὰ φέραμε
στὰ παιδικὰ μέτρα καὶ φροντίσαμε ὅλα νὰ τελειώνουν καλά,
ἔτσι πού τίποτα νὰ μὴ ταράζη τὸν ἡρεμο ὕπνο τους.

Ἡ εἰκονογράφηση ἔγινε μὲ βάση τὰ λαϊκὰ κεντήματα
καὶ τὴν λαϊκὴ τέχνη γενικά.

Προσφορὰ στὰ παιδιά τοῦτο τὸ βιβλίο πού μὲ φροντίδα
καὶ ἀγάπη δουλέψαμε.

ΒΕΤΑ ΚΩΣΤΙΔΟΥ - ΑΕΝΗ

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

ιά φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας άνθρωπος πού τόν ἔλεγαν Πέτρο Ἄμοιρο. Καί ἦταν πραγματικά ἄμοιρος. Τίποτε δὲν ἔκανε σωστά, καμμιά καλή δουλειὰ δὲν κατάφερνε νὰ βρῆ νὰ κάνη γιὰ νὰ κερδίση χρήματα καί δὲν εἶχε κανένα πραγματικό φίλο. Ἡ γυναίκα του πολὺ στενοχωριόταν γιὰ ὅλα αὐτά, μὰ εὔρισκε πὼς ἐκεῖνο πού ἔφταιγε ἦταν μᾶλλον τὸ λίγο μυαλὸ τοῦ Πέτρου.

Μιὰ μέρα ὁ Πέτρος ἄκουσε νὰ λένε, ὅτι σ' ἓνα ψηλὸ βουνὸ ἐκεῖ κοντά, ζούσε σὲ μιὰ καλύβα ἓνας σοφός, πού ὅλα τὰ ἤξερε, γιὰ ὅλα εὔρισκε μιὰ λύση καί σὲ ὅλους ἔδινε πολύτιμες συμβουλές. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάη νὰ τὸν ρωτήση τί θᾶπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀλλάξη πιά ἡ τύχη του. Γιὰ νὰ πάψη πιά νὰ εἶναι ἄμοιρος. Γιὰ νὰ ζήση κι' αὐτὸς εὐτυχισμένος.

Τὴν ἄλλη κι' ὅλας μέρα, πῆρε μαζί του λίγο φαγητό, ἀποχαιρέτησε τὴ γυναίκα του καί ξεκίνησε γιὰ τὸ βουνό.

Εἶχε περπατήσει ἄρκετά, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε γαυ-

γίσματα. Ἐνας σκύλος βρέθηκε μπροστά του καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ περάσῃ.

— Γιατί, καλέ μου σκύλε, μὲ γαυγίζεις; τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος. Ἄσε με, σὲ παρακαλῶ, νὰ περάσω καὶ εἶμαι τόσο στενοχωρημένος! Μὲ λένε Πέτρο Ἄμοιρο καὶ βιάζομαι νὰ φθάσω στὸν σοφὸ, ποῦ μένει στὸ βουνό, νὰ τὸν ρωτήσω τί νὰ κάνω γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἢ κακὴ μου τύχη.

Μόλις τᾶκουσε αὐτὰ ὁ σκύλος, σταμάτησε νὰ γαυγίζῃ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πηγαίνεις στὸν σοφὸ; Μὰ τότε θὰ σὲ ἀφήσω νὰ περάσῃς. Θᾶθελα ὅμως νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρη. Χρόνια τώρα εἶμαι μόνος μου. Ρώτησέ τον λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀποκτήσω κι' ἐγὼ ἓνα φίλο.

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Ἄρχισε τώρα ν' ἀνεβαίνει προσεκτικὰ στὸ βουνό. Ξάφνου βλέπει μιὰ μηλιά. Ἄ, ὦραϊα, σκέφτηκε. Θὰ φάω λίγα μήλα, νὰ ξαποστάσω κι' ὅλας λίγο. Ἄδικα ὅμως ἔψαξε ἀνάμεσα στὰ φύλλα της. Δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἓνα μήλο!

— Μηλιά νὰ σοῦ πετύχῃ! φώναξε. Καὶ ἤθελα ὁ καημένος νὰ φάω κανένα μηλάκι καὶ νὰ ξεκουρασθῶ, ποῦ ἔχω τόσο δρόμο ἀκόμα νὰ φθάσω στὸν σοφὸ, ποῦ θὰ μοῦ πῆ ἐπὶ τέλους τί νὰ κάνω ν' ἀλλάξῃ ἢ κακὴ μου τύχη.

— Μπᾶ! Τί ἀκούω; εἶπε ἡ μηλιά. Πηγαίνεις στὸν σοφὸ; Μὰ τότε, καλέ μου ἄνθρωπε, κάνε μου σὲ παρακαλῶ μιὰ χάρη: Ρώτησέ τον καὶ γιὰ μένα, τί πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ κάνω μήλα;

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Ἡ μέρα εἶχε προχωρήσει καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ πεινᾶ. Στάθηκε λοιπόν κοντὰ σὲ μιὰ δροσερὴ πηγὴ, ἔφαγε τὸ φαγητὸ ποῦ εἶχε μαζί του καὶ μετὰ ἔσκυψε νὰ πιῇ νερό.

Ὅμως, πῶ! πῶ! φώναξε, τί θολὸ νερὸ εἶν' αὐτό! Κρῖμα καὶ εἶναι τόσο δροσερὴ πηγὴ! Τώρα, πῶς θὰ μπορέσω νὰ προχωρήσω διψασμένος; Καὶ θέλω νὰ φθάσω γρήγορα στὴν καλύβα τοῦ σοφοῦ, νὰ τὸν ρωτήσω τί νὰ κάνω ν' ἀλλάξῃ πιά ἢ κακὴ μου τύχη!

— Μπᾶ! Τί ἀκούω; εἶπε ἡ πηγὴ. Πηγαίνεις στὸν σοφό; Μὰ τότε, καλέ μου ἄνθρωπε, κάνε μου σὲ παρακαλῶ μιὰ χάρη: Ρώτησέ τον καὶ γιὰ μένα, τί πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ξεθολώσῃ τὸ νερό μου;

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Σὲ λίγη ὥρα, κουρασμένος πιά, ἔφθασε στὴν καλύβα τοῦ σοφοῦ. Μπήκε καὶ τοῦ εἶπε τὰ βάσανα καὶ τὰ παράπονά του. Ὁ σοφὸς σκέφθηκε καὶ μετὰ τοῦ εἶπε:

— Μόνος σου θὰ φροντίσης, Πέτρο, νὰ φιάξῃς τὴν τύχη σου. Τίποτα δὲν σοῦ λείπει. Ὁ Θεὸς μάλιστα θὰ σοῦ στείλῃ ἀρκετὲς εὐκαιρίες γιὰ νὰ πετύχῃς. Γύρισε πίσω καὶ φρόντισε νὰ μὴ τίς ἀφήσῃς νὰ πᾶνε χαμένες.

— Εὐχαριστῶ, σοφέ μου, εἶπε ὁ Πέτρος. Θὰ προσπαθήσω. Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Θυμήθηκε ὅμως πῶς ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ καὶ ὅ,τι τοῦ εἶχαν ζητήσῃ ὁ σκύλος, ἢ μηλιὰ καὶ ἡ πηγὴ. Ἔτσι γύρισε, ρώτησε τὸν σοφὸ κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Ἡ πηγὴ πρέπει νὰ βάλῃ κάποιον νὰ πάρῃ μέσα ἀπὸ τὴν λακούβα, πού εἶναι πίσω ἀπὸ τὸ βράχο της, ἓνα μεγάλο διαμάντι πού εἶναι σφηνωμένο ἐκεῖ. Στριφογυρίζει καθὼς βγαίνει τὸ νερό, σηκώνει χῶμα καὶ τὸ θολώνει.

— Καὶ ἡ μηλιὰ; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ἡ μηλιὰ πρέπει νὰ βάλῃ κάποιον νὰ σκάψῃ στὶς ρίζες της. Ἐνας θησαυρὸς ὑπάρχει ἀπὸ κάτω, μέσα σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο δοχεῖο, πού τὴν ἐμποδίζει νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ κάνῃ μῆλα.

— Κι' ὁ σκύλος; εἶπε ὁ Πέτρος.

—Ὁ σκύλος πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ πάψη νὰ γαυγίξη τοὺς περαστικούς χωρὶς λόγο. Ἐπειτα, τὸν πρῶτο ἄνθρωπο πού θὰ συναντήση μπορεῖ εὐκολα νὰ τὸν κάνη φίλο του.

Καταχαρούμενος ὁ Πέτρος εὐχαρίστησε πάλι τὸν σοφὸ καὶ πῆρε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Πρῶτα στάθηκε στὴν πηγὴ.

—Ἐ! τῆς φώναξε, εἶπε ὁ σοφὸς νὰ βάλῃς κάποιον νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν λακούβα, πίσω ἀπὸ τὸν βράχο σου, ἓνα μεγάλο διαμάντι πού εἶναι ἐκεῖ σφηνωμένο. Αὐτὸ στριφογυρίζει καθὼς βγαίνει τὸ νερό, σηκώνει χῶμα καὶ θολώνει τὸ νερό σου.

—Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπε ἡ πηγὴ. Βγάλε το καὶ χάρισμά σου.

—Μὰ δὲν εἶπε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Πέτρος καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἐφθασε σὲ λίγο στὴ μηλιά.

—Ἐ! τῆς φώναξε, εἶπε ὁ σοφὸς νὰ βάλῃς κάποιον νὰ σκάψῃ στὶς ρίζες σου νὰ βγάλῃ ἓνα θησαυρό, πού εἶναι ἐκεῖ χωμένος, σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο δοχεῖο. Σ' ἐμποδίζει νὰ μεγαλώσῃς καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάνεις μῆλα.

—Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπε ἡ μηλιά, σκάψε νὰ τὸν βγάλῃς καὶ χάρισμά σου.

—Μὰ δὲν εἶπε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Πέτρος κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τέλος συνάντησε τὸν σκύλο.

—Ἐ! τοῦ φώναξε, εἶπε ὁ σοφὸς πρῶτα νὰ πάψῃς νὰ γαυγίξῃς χωρὶς λόγο τοὺς περαστικούς καὶ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο πού θὰ συναντήσης μπορεῖς νὰ τὸν κάνῃς φίλο σου.

—Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπε ὁ σκύλος, ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού συναντῶ. Ἐλα νὰ γίνουμε φίλοι. Θὰ σοῦ εἶμαι πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος.

— Μὰ δὲν εἶπε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Πέτρος κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἐφθασε στὸ σπίτι του τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴν γυναίκα του. Ἐκείνη τότε ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ τοῦ φωνάζη:

— Ἄχ! καημένε, ἄχ! καημένε, τί ἔκανες; Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! Ἐχασες τίς εὐκαιρίες ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. Ἄν εἶχες βγάλει ἐσὺ τὸ διαμάντι καὶ τὸν θησαυρὸ θὰ ἤμασταν τώρα πλούσιοι. Κι' ἂν εἶχες πάρει μαζί σου τὸν σκύλο, θὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς ἓνα καλὸ φίλο τώρα.

Μόλις τᾶκουσε αὐτὰ ὁ Πέτρος, κατάλαβε τί εἶχε κάνει καὶ ἔφυγε τρέχοντας μήπως προλάβη νὰ διορθώσει τὸ σφάλμα του.

Ἐφθασε λαχανιασμένος στὸ βουνό. Ὁ σκύλος ἔλειπε. Ἐφθασε στὴν μηλιά. Οἱ ρίζες τῆς ἦταν σκαμμένες κι' ὁ θησαυρὸς ἔλειπε. Κάποιος ἄλλος τὸν εἶχε βγάλει. Ἐφθασε στὴν πηγὴ. Νεράκι καθαρὸ ἔτρεχε τώρα. Κάποιος ἄλλος τῆς εἶχε κάνει τὴ χάρη νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν λακούβα τὸ διαμάντι καὶ φυσικὰ τὸ εἶχε πάρει μαζί του.

Λυπημένος, κουρασμένος, καταστενοχωρημένος, γύριζε πίσω στὸ χωριό του τώρα ὁ Πέτρος καὶ ἡ ἀπελπισία του ἦταν μεγάλη. Ξαφνικὰ ὁμως ἀκούει δίπλα του ἓνα χαρούμενο γαύγισμα. Ἦταν ὁ σκύλος!

— Τώρα δὲν γαυγίζω χωρὶς λόγο, εἶπε στὸν Πέτρο. Γαυγίζω γιὰ νὰ με ἀκούσης, νὰ σταθῆς, νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ γίνουμε φίλοι.

— Μὲ μεγάλη μου χαρά, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος. Μὲ πολὺ μεγάλη μου χαρά!

Ἐτσι γύρισαν χαρούμενοι μαζί στὸ χωριό. Ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου, ἐκεῖνος φώναξε τὴν γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε:

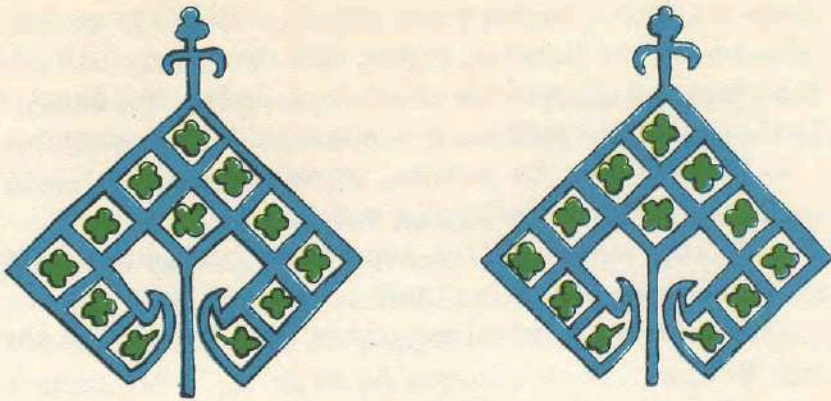
— Τί νὰ κάνουμε, γυναίκα! Δὲν πρόφθασα. Τὸ διαμάντι καὶ τὸν θησαυρὸ τὸν πῆραν ἄλλοι. Ὅμως μοῦ φαίνεται,

ὅτι σὲ μᾶς ἔμεινε τὸ καλύτερο ἀπὸ κάθε θησαυρό: ἓνας πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος! Νά ὁ σκύλος ποῦ σοῦ ἔλεγα. Μαζὶ ὅλοι θὰ δουλέψουμε τώρα μὲ κέφι καὶ νὰ δῆς ποῦ ἀπὸ σήμερα πραγματικὰ θ' ἀλλάξῃ ἡ τύχη μας. Ὅμως θὰ προσέχουμε, νὰ μὴν ἀφήσουμε καμμιά εὐκαιρία νὰ πάῃ χαμένη.

Καὶ πραγματικὰ ζῆσαν καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου

ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ ΨΩΜΙ

ιά φορά και έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς τόσο πολύ πλούσιος και δυνατός, πού ό,τι επιθυμούσε, τού είχε άμέσως. Όλοι έλεγαν, πώς πού εύτυχισμένος άνθρωπος από αυτόν δέν υπάρχει στον κόσμο. Και έτσι ήταν πραγματικά.

Κάποτε όμως ο βασιλιάς άρχισε να μη νοιώθη καλά. Τόν έπιασε μιá βαθειά άνορεξιά και δέν ήθελε ούτε να άκούση για φαγητό. Άδυνάτιζε μέρα με την μέρα, γκρίνιαζε και τού έφταιγαν όλα. Τίποτα δέν μπορούσε να τόν ευχαριστήσει πιά! Γιατροί ανέβαιναν τις σκάλες τού παλατιού και γιατροί κατέβαιναν. Φάρμακα και βότανα στοιβάζονταν στο δωμάτιό του, μά τίποτα και κανείς δέν μπορούσε να τόν κάνει καλά. Οί μάγειροι τού παλατιού έβαζαν τά δυνατά τους και έφτιαχναν τά πού ώραία και όρεκτικά φαγητά. Μά ο βασιλιάς ούτε να τά μυρίση δέν ήθελε. Και όλο άδυνάτιζε πού πολύ.

Μιά μέρα έτυχε να περνάη έξω από τού παλάτι του ένας γέρος. Ήταν άσπρομάλλης και φτωχός, μά όλοι τόν

είχαν για σοφό και για καλό γιατρό. Τὸν κάλεσαν, λοιπόν, νὰ δῆ τὸν βασιλιᾶ, μήπως καὶ τὸν κάνη καλά. Ὁ γερο-σοφὸς ἀνέβηκε στὸ παλάτι καὶ βρῆκε τὸν βασιλιᾶ ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι του, χλωμὸ καὶ βαριεστημένο.

— Βασιλιᾶ μου τὸν ρώτησε, μήπως κουράζεσαι;

Γέλασαν τὰ στεγνὰ χεῖλη τοῦ βασιλιᾶ.

— Τί λές, γέροντα! Ὅλη μέρα εἶμαι ξαπλωμένος. Δὲν κουνῶ μήτε τὸ δαχτυλάκι μου!

— Μήπως ἔχεις σκοτοῦρες, μήπως ἔχεις ἔγνοιες γιὰ τὸν λαό σου;

— Μπᾶ, οὔτε λόγος! Ἐμένα, σοφέ μου, δὲν μὲ νοιάζει γιὰ κανένα.

— Τότε, μήπως ἐπιθύμησες ποτέ σου κάτι, πού δὲν μπόρεσες νὰ τὸ ἀποκτήσης;

— Αὐτὸ πιά! Δὲν προφταίνω νὰ ζητήσω κάτι καὶ ἀμέσως τῷχῳ μπροστά μου.

Σκέφτηκε λίγο ὁ γέρος καὶ τοῦ λέει:

— Λοιπόν, βασιλιᾶ μου, βλέπω πὼς ἐκεῖνο πού φταίει καὶ δὲν ἔχεις ὄρεξη νὰ φᾶς, εἶναι τὸ ψωμί, πού φτιάχνουν στὸ παλάτι. Πρέπει νὰ διατάξης νὰ σοῦ ζυμώσουν τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου. Μόλις φᾶς ἀπὸ αὐτό, θὰ γίνης καλά.

Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ βασιλιᾶς καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἀμέσως τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου. Οἱ μάγειροι στρώθηκαν στὴ δουλειά. Πῆραν τὸ πιὸ ξανθὸ μέλι, τὸ πιὸ παχὺ γάλα, τὴν πιὸ λευκὴ ζάχαρη. Διάλεξαν τὰ πιὸ μυρωδάτα ἀμύγδαλα, τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ ἀλεύρι καὶ ἀφοῦ τὸ καλοκοσκίνισαν, ζύμωσαν καὶ ροδόψησαν καρβέλια, πού μοσχοβολοῦσαν. Τὰ πῆγαν μὲ χαρὰ στὸν βασιλιᾶ, μὰ αὐτὸς μήτε πού γύρισε νὰ τὰ κυττάξῃ. Δοκίμασαν νὰ τὸν κάνουν νὰ φάῃ λίγο, μὰ ἡ μπουκιά σκάλωσε στὸν λαιμό του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταπιῇ.

Ἐφτιαξαν καὶ τὴν ἄλλη μέρα ψωμί, καὶ τὴν ἄλλη, μὰ

τίποτα! Τοῦ βασιλιᾶ δὲν τοῦ φαινόταν καθόλου γλυκὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φάη. Τότε λοιπόν, θύμωσε πολὺ. Ἔβαλε τίς φωνές, πῶς ὁ γέρος τὸν κοροΐδεψε καὶ διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν φέρουν ἀμέσως μπροστὰ του.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὄταν ἦρθε ὁ γερο-γιατρός, ὁ Βασιλιᾶς τοῦ φώναξε ἀγριεμένος:

—Μὲ ξεγέλασες, γέρο! Μοῦ ζύμωσαν τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου, μὰ πάλι δὲν μπορῶ νὰ φάω. Θὰ σὲ τιμωρήσω, λοιπόν, γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴ κοροΐδεύης τὸν βασιλιᾶ σου.

Ὁ γέρος τὸν κύτταξε καὶ ἤσυχα-ἤσυχα ἀποκρίθηκε:

—Φαίνεται, πῶς δὲν μπόρεσαν νὰ σοῦ φτιάξουν τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου. Ἔλα μαζί μου, στὸ σπίτι μου, νὰ σοῦ τὸ φτιάξω ἐγώ. Καὶ ἂν μέσα σὲ τρεῖς μέρες δὲν σὲ γιατρέψω, τότε νὰ μὲ τιμωρήσης, ὅπως θέλεις ἐσύ.

Ὁ βασιλιᾶς — τί νὰ κάνη; — συμφώνησε μαζί του. Ντύθηκε φτωχικά, σὰν τὸν γέρο, φόρεσε χοντροπάπουτσα, πῆρε στὸ χέρι ἓνα χοντρὸ ραβδί γιὰ μπαστούνι καὶ ξεκίνησαν. Περπατοῦσαν ὥρες πολλές. Ἀνέβηκαν σὲ βουνά, κατέβηκαν πλαγιές καὶ τέλος σταμάτησαν σὲ ἓνα ξέφωτο. Ἐκεῖ, στὴ μέση ἑνὸς μικροῦ σπαρμένου χωραφιοῦ ἦταν ἡ καλύβα τοῦ σοφοῦ.

—Νά πού φτάσαμε, βασιλιᾶ μου. Τώρα πιάσε τὸ δρεπάνι νὰ θερίσης τὸ σιτάρι, γιατί ἐγὼ εἶμαι γέροντας καὶ δὲν μπορῶ.

Ὁ βασιλιᾶς ὑπάκουσε. Κάτω ἀπὸ ἓναν φλογερὸ ἥλιο, θέριζε ἀσταμάτητα. Θέριζε καὶ ἔφτιαχνε δεμάτια μέχρι πού νύχτωσε καὶ τὸ μικρὸ χωραφάκι δὲν εἶχε πιά μήτε ἓνα στάχυ.

—Ἔ, καλὰ τὰ κατάφερες, παιδί μου, τοῦ λέει ὁ σοφός. Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε, γιατί ἔχουμε νὰ ξυπνήσουμε αὔριο πολὺ πρωῖ.

Γιὰ φαγητὸ δὲν τοῦ ἔκανε κουβέντα. Καὶ ξάπλωσαν

καὶ οἱ δύο νηστικοὶ στὰ ἀχυρένια τοὺς στρώματα. Ὁμορφα ποὺ κοιμήθηκε ὁ βασιλιᾶς! Καὶ τὸ πρωῖ, μόλις ἡ πρώτη ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ξεμύτισε ἀπὸ τὸ βουνό, ἀντίκρουσε τὸν βασιλιᾶ στὸ ποδάρι, πλυμένο καὶ χαρούμενο.

— Μπράβο, παλληκάρι μου! τοῦ λέει ὁ γέρος. Ἄντε τώρα νὰ κουβαλήσης τὰ δεμάτια στὸ ἀλώνι νὰ τὰ ἀλωνίσουμε.

Ὅλη μέρα κουβαλοῦσε τὰ δεμάτια ὁ βασιλιᾶς καὶ ἀλώνιζε, μέχρι ποὺ νύχτωσε καὶ ὅλο τὸ σιτάρι ἦταν στὰ σακιά καὶ ὅλο τὸ ἄχυρο στὸν ἀχυρώνα.

— Ἐ, καλὰ τὰ κατάφερες, παιδί μου, τοῦ λέει ὁ σοφός. Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε, γιατί αὔριο ἔχουμε νὰ ξυπνήσουμε πολὺ πρωῖ.

Γιὰ φαγητό, πάλι δὲν τοῦ ἔκανε κουβέντα. Ὁ βασιλιᾶς εἶχε ἀρχίσει νὰ πεινάη, ἀλλὰ ἀφοῦ καὶ ὁ γέρος πήγαινε νὰ κοιμηθῆ νηστικός, ντράπηκε καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Τὸ ἄλλο πρωῖ, ὅταν τὸ πρῶτο πουλάκι ξετίναξε τὰ φτερά του ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἀντίκρουσε τὸν βασιλιᾶ στὸ ποδάρι, πλυμένο καὶ ντυμένο.

— Μπράβο, παλληκάρι μου, τοῦ λέει ὁ γέρος. Ἄντε τώρα νὰ κουβαλήσης τὰ σακιά στὸν μύλο νὰ τὰ ἀλέσουμε.

Μέχρι τὸ μεσημέρι κουβαλοῦσε ὁ βασιλιᾶς τὰ σακιά μὲ τὸ σιτάρι στὸν μύλο καὶ τὰ σακιά μὲ τὸ ἀλεύρι στὴν καλύβα. Ὅταν ἦρθαν πιά ὅλα, τοῦ λέει ὁ γέρος:

— Βάλε ξύλα καὶ ἄναψε τὸν φούρνο. Ἐγὼ θὰ ζυμώσω ψωμί.

Ὅσο ὁ βασιλιᾶς ἔκανε τὴν προσταγὴ τοῦ γέρου, ἐκεῖνος πήρε νερὸ καὶ ἀλεύρι καὶ ζύμωσε στὴν σκαφίδα ψωμί.

— Γέρο, πεινάω! φώναξε ὁ βασιλιᾶς μόλις εἶδε τὸ κάτασπρο ζυμάρι, ποὺ φούσκωνε καὶ χυνόταν ἔξω ἀπὸ τὴν σκαφίδα.

— Ὑπομονή, παιδί μου. Τώρα θὰ τὸ πλάσω.

Ἐφτιαξε πέντε στρογγυλά καρβέλια καὶ τὰ φούρνισε στὸν φούρνο, πὺ εἶχε ἀνάψει ὁ βασιλιᾶς.

Γαργαλιστὴ μυρωδιὰ ψημένου ψωμοῦ γέμισε σὲ λίγο τὸν ἀέρα. Ὁ βασιλιᾶς κόντευε νὰ τρελλαθῆ!

—Γέρο, σοῦ λέω, πεινάω! ξαναφώναξε.

—Ὑπομονή, παιδί μου. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ψηθοῦν.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ξεφούρνισε ροδοψημένα καὶ τραγανὰ τὰ πέντε καρβέλια. Ἄρπαξε ὁ βασιλιᾶς τὸ ἓνα ζεστό-ζεστό καὶ κόβοντας μιὰ γωνιά, ἄρχισε νὰ τὸ τρώη λαίμαργα.

—Γέρο, φώναξε. Τί εἶναι τοῦτο, πὺ τρώω; Πραγματικά τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου! Εἶχες δίκηο! Μονάχα ἐσὺ κατάφερες νὰ μοῦ τὸ φτιάξης.

—Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ σοφός, σὺ τὸ ἔφτιαξες τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί τοῦ κόσμου. Κοπίασες γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσης, κουράστηκες γιὰ νὰ γίνῃ τὸ σιτάρι ψωμί, δούλεψες καὶ τώρα ἀπολαμβάνεις. Μόνον ἔτσι, γιέ μου, θὰ ἔχῃ τὸ φαῖ σου νοστιμιὰ.

Ὁ βασιλιᾶς κατάλαβε τὸ μάθημα. Γύρισε στὸ παλάτι του καὶ ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Νοιαζόταν τὸν λαό του, γύριζε στὶς γειτονιές καὶ μάθαινε τὰ βάσανά του καὶ ὕστερα τὰ θεράπευε. Ἐβγαίνει στὰ χωράφια καὶ ἔδινε καὶ ἓνα χέρι στοὺς δουλευτάδες τῆς γῆς. Καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ὅλους τοὺς ἔκανε εὐτυχισμένους. Καὶ ὁ ἴδιος ἔτρωγε μὲ ὄρεξη ὅλα τὰ φαγητά, πὺ τοῦ φαινόταν γλυκὰ σὰν μέλι!

Διασκευὴ: Βέτα Κωστίδου - Λένη

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

άποτε στο χωράφι ενός χωρικού πήγαν κι' έφτιασαν τή φωλιά τους κάτι μεγάλα μερμήγκια. Έκεί έτρωγαν πολύ καλά και μεγάλωναν και γίνονταν όλο και πιό πολλά. Τότε αποφάσισαν να κάνουν εκείνο τόν τόπο βασιλείο τους και να διαλέξουν και βασιλιᾶ. Έτσι κι' έγινε και για βασιλιᾶ τους διάλεξαν ένα γερομέρμηγκα γενναῖο και φρόνιμο. Τοῦ φόρεσαν μιᾶ χρυσή κορῶνα, τοῦ έδωσαν ένα χρυσό κλειδάκι για σκῆπτρο και ένα καρυδότσουφλο για βασιλική ἄμαξα, πού τὸ έσερναν δυὸ καλοαναθρεμένα μερμήγκια.

Σάν βασιλιᾶς ὅμως ὁ γερομέρμηγκας εἶχε πολλές σκοτοῦρες και κουραζότανε πολύ. Δέν τοῦ ἔμενε καθόλου καιρὸς για διασκέδαση.

Μιᾶ μέρα τὰ μερμήγκια ἔπιασαν τέσσερα ἔντομα πού προσπαθοῦσαν να μπουν στο βασιλείο τους. Τὰ ἔφεραν ἀμέσως μπροστὰ στὸν βασιλιᾶ για να ἀποφασίση ἐκεῖνος τί θὰ τὰ ἔκανε. Τὸ πρῶτο ἦταν μιᾶ ἀράχνη.

— Πῶς σὲ λένε; τῆ ρώτησε ὁ Βασιλιᾶς.

— Ἀράχνη, εἶπε ἐκείνη ταπεινὰ καὶ ἐλόγισε τὰ μπροστινά της πόδια καὶ τὸν προσκύνησε.

— Ποῦ γεννήθηκες; ρώτησε πάλι ὁ Βασιλιᾶς.

— Γεννήθηκα μέσα στὸ ὑπόγειο ἐνὸς μύλου.

— Καὶ τί δουλειὰ ξέρεις νὰ κάνης;

— Ξέρω νὰ ὑφαίνω, εἶπε ἡ Ἀράχνη. Στὴν ὑφαντικὴ δὲν μὲ φτάνει κανεὶς. Εἶμαι ἡ πρώτη ὑφάντρα τοῦ κόσμου.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Βασιλιᾶς. Θὰ σὲ βάλω σ' ἓνα δωμάτιο νὰ μοῦ ὑφάνης τὶς κουρτίνες τοῦ παλατιοῦ μου καὶ ἂν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ λές, τότε θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερη.

Μετὰ ὁ Βασιλιᾶς διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ δεύτερο ἔντομο. Ἦταν μιὰ μέλισσα. Τὴν ρώτησε κι' αὐτὴ τὸ ὄνομά της καὶ ποῦ γεννήθηκε. Ἐκείνη τὸν προσκύνησε, τοῦ εἶπε ὅτι τὴ λένε Μέλισσα καὶ ὅτι γεννήθηκε σ' ἓνα καλάθι μαζί μὲ πολλὰς ἄλλες μέλισσες.

— Καὶ τί δουλειὰ ξέρεις; τὴν ρώτησε τέλος ὁ Βασιλιᾶς.

— Ξέρω νὰ φτιάχνω ὠραῖα γλυκὰ.

— Ὠραῖα, εἶπε ὁ Βασιλιᾶς. Κλειδώσου στὴν κουζίνα κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ μοῦ φτιάχνης τὰ γλυκὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ παλατιοῦ. Κι' ἂν εἶναι ἔτσι, ὅπως τὰ λές, θὰ σὲ ἀφήσω ἀμέσως ἐλεύθερη.

Τέλος ὁ Βασιλιᾶς, ἐπειδὴ εἶχε κι' ἄλλες δουλειὲς τοῦ Κράτους ποὺ τὸν περίμεναν, εἶπε νὰ φέρουν μαζί τὰ ἄλλα δυὸ ἔντομα, γιὰ νὰ τελειώνη.

Ἦταν μιὰ ἀκρίδα κι' ἓνας τζίτζικας. Τοὺς ρώτησε κι' αὐτοὺς ὁ Βασιλιᾶς τὰ ἴδια. Ἡ ἀκρίδα εἶπε ὅτι γεννήθηκε σ' ἓνα θυμάρη καὶ ὁ τζίτζικας σ' ἓνα δέντρο. Ἐφτασε μετὰ στὴν ἐρώτηση «τί δουλειὰ ἔκαναν».

— Ἐγὼ ξέρω νὰ τραγουδῶ, ἀπάντησε ὁ τζίτζικας.

— Κι' ἐγὼ ξέρω νὰ χορεύω, εἶπε ἡ ἀκρίδα.

— Μὰ τί δουλειὰ εἶναι αὐτή; φώναξε θυμωμένος ὁ Βασιλιᾶς. Δηλαδή δὲν κάνετε τίποτα! Εἶστε σωστοὶ τεμπέληδες! Πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε.

— Μεγαλειότατε, πῶς δὲν κάνουμε τίποτα, εἶπε τότε μὲ θάρρος ὁ Τζίτζικας. "Ἄν ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐγὼ δὲν ξέ-
ρουμε οὔτε νὰ ὑφαίνουμε, ὅπως ἡ Ἀράχνη, οὔτε νὰ φτιά-
χνουμε γλυκά, ὅπως ἡ Μέλισσα, ὅμως ὅλα τὰ ἔντομα καὶ
τὰ φυτὰ τοῦ κάμπου καὶ τοῦ βουνοῦ μᾶς ἀγαποῦν, γιατί
τὰ διασκεδάζουμε καὶ τὰ κάνουμε νὰ ξεχνοῦν λίγο τὴν
στενοχώρια τους τὸ καλοκαίρι ποῦ τόσο τὰ καίει ὁ ἥλιος.
Ἐγὼ τραγουδῶ, ἡ ἀκρίδα χορεύει καὶ χαίρονται ὅλοι γύ-
ρω μας. Δῶσε μας τὴν ἄδεια, Βασιλιᾶ μου, νὰ σοῦ δείξου-
με τὴν τέχνη μας καὶ μετὰ ἀποφασίζεις ἂν πρέπει νὰ μᾶς
τιμωρήσης ἢ νὰ μᾶς ἐλευθερώσης.

Ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ δὲν ἦταν σκληρός, ἀλλὰ πολὺ δίκαιος,
ἀπάντησε:

— Σύμφωνοι, λοιπὸν. Παραδέχομαι αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶ-
πες. Ἄλλωστε, μὲ τίς σκοτοῦρες μου, ἔχω πολὺ καιρὸ νὰ
διασκεδάσω. Ἄν λοιπὸν τὰ καταφέρετε ἐσεῖς νὰ μὲ κά-
νετε νὰ περάσω μιὰ ὥρα εὐχάριστη, ὄχι μόνον θὰ σᾶς ἐ-
λευθερώσω, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάνω καὶ ἀπὸ μιὰ χάρη τοῦ κα-
θενός. Ὅ,τι μοῦ ζητήσετε.

Καὶ τότε ἄρχισε τὸ ξεφάντωμα. Ὁ Τζίτζικας τρα-
γουδοῦσε μὲ ὄλη του τὴν τέχνη καὶ ἡ ἀκρίδα χόρευε ἀμί-
μητα.

Ὁ Βασιλιᾶς, καὶ ὅλα τὰ μερμήγκια, ποτὲ δὲν εἶχαν ἀ-
κούσει τόσο γλυκὸ τραγούδι, οὔτε εἶχαν δεῖ τόσο τεχνικὸ
χορὸ. Ἐνθουσιάστηκαν λοιπὸν πολὺ καὶ ὁ Βασιλιᾶς κατ-
ευχαριστημένος, χτύπησε μὲ χαρὰ τὰ χέρια του καὶ εἶπε:

— Μπράβο σας, μπράβο σας, θὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀμέ-

σως. Ποτέ δὲν χάρηκα τόσο πολύ, ποτέ δὲν εὐχαριστήθηκα τόσο βαθειά. Καλή ἢ δουλειά κι' εὐλογημένη καὶ πάνω ἀπ' ὄλα βάζω αὐτή, μὰ κείνο πού μᾶς δίνει ὁ καλλιτέχνης εἶναι θεῖο δῶρο, ἀληθινά. Καὶ τώρα, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκα, πέστε μου τί χάρη θέλει ὁ καθένας σας νὰ τοῦ κάνω.

Τότε ὁ τζίτζικας καὶ ἡ ἀκρίδα εἶπαν εὐγενικά στὸν Βασιλιᾶ:

— Θέλουμε, Μεγαλειότατε, μαζί μ' ἐμᾶς νὰ ἐλευθερώσης τώρα τὴν ἀράχνη καὶ τὴν μέλισσα.

— Ἐχετε, βλέπω, κι' οἱ δυὸ καλὴ καρδιά. Θὰ γίνῃ ἀμέσως αὐτὸ πού ζητήσατε, εἶπε ὁ Βασιλιᾶς καὶ διέταξε τὰ μερμήγκια νὰ συνοδεύσουν τοὺς τέσσαρες φίλους ὡς ἔξω ἀπὸ τὴν μερμηγκότρυπα.

Ἐκεῖνοι εὐχαρίστησαν τὸν Βασιλιᾶ, τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ ξανάρθουν νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν διασκεδάσουν, κι' ἔφυγαν χαρούμενοι. Καὶ ὁ Τζίτζικας ἀπὸ τὴν χαρὰ του τραγουδοῦσε στὸν δρόμο:

*Ζιζιζὶ καὶ ζιζιζὶ
ὁ μερμηγκοβασιλιᾶς νὰ ζῆ
καὶ τὸ ἔθνος του μαζί.*

*Διασκευή: Μαίρη Μπαλάσκα
Βέτα Κωστίδου - Λένη*

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

άποτε, τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια, ζοῦσε σ' ἓνα χωριό, ἓνας καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ γιό του. Τὸν ἔλεγαν Μιχάλη καὶ δούλευε σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του. Ὅμως οἱ καιροὶ ἦταν δύσκολοι, κι' ὅσο κι' ἂν κοπίαζε, δύσκολα, πολὺ δύσκολα κατάφερνε νὰ τὰ βγάζη πέρα.

Ἀποφάσισε λοιπὸν μιὰ μέρα νὰ ξενητευτῆ, νὰ πάη στὴν Πόλη νὰ δουλέψη. Ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ στέλνη ἀπὸ κεῖ χρήματα στοὺς δικούς του. Θὰ νοσταλγοῦσε βέβαια τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του! Τὸ χωριό του καὶ τοὺς φίλους του! Μὰ τί νὰ κάνη; Μόνον ἔτσι θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴ φτώχεια.

Φίλησε λοιπὸν γυναῖκα καὶ παιδί κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Πόλη. Ταξίδεψε, ταξίδεψε μέρες πολλὰς κι' ἔφτασε κάποτε κουρασμένος. Καὶ μιὰ πού δὲν ἤξερε καμιὰ τέχνη, χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς ἀρχοντικοῦ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄρχοντα νὰ τὸν πάρη γιὰ ὑπηρέτη. Ἐκεῖνος δέχτηκε, κι' ἔτσι ὁ Μιχάλης βρῆκε σπίτι καὶ τροφή κι' ἄρχισε νὰ κερ-

δίξη χρήματα. Ὅλα ὅμως τὰ ἔστελνε στοὺς δικούς του. Γιὰ κείνον δὲν κρατοῦσε τίποτε.

Πέρασαν δέκα χρόνια, κι' εἶπε πιά νὰ γυρίση στὸ χωριό του. Ἀρκετὰ εἶχε στείλει στὸ σπίτι του. Καιρὸς πιά νὰ φιλήση τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του. Πρὶν φύγη, ὁ Ἄρχοντας τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δούλεψες τίμια τόσα χρόνια Μιχάλη. Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω γιὰ δῶρο τρεῖς πολύτιμες συμβουλές. Νὰ τίς θυμᾶσαι ὅμως! Ἔχεις πολὺ δρόμο γιὰ νὰ φτάσης στὸ χωριό σου. Πολλὰ μπορεῖ νὰ σοῦ συμβοῦν. Μὰ ἂν ἀκολουθήσης τίς συμβουλές αὐτές, τίποτα δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς.

— Ἀκούω, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης.

— Πρῶτα-πρῶτα, νὰ μὴ ρωτᾶς γιὰ ὅ,τι δὲν σὲ νοιάζει, εἶπε ὁ Ἄρχοντας.

— Καλά, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης. Σ' εὐχαριστῶ. Κι' ἡ δεύτερη;

— Ἀπὸ τὸ δρόμο σου ποτὲ μὴ ξεστρατίζης, εἶπε ὁ Ἄρχοντας.

— Καλά, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης. Σ' εὐχαριστῶ. Κι' ἡ τρίτη;

— Τὸν βραδυνό σου τὸν θυμὸ νὰ τὸν φυλᾶς τὸ πρωῖνό, τοῦ εἶπε ὁ Ἄρχοντας. Ἄντε τώρα, ὥρα καλή!

— Σ' ἀφήνω γειά, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ Μιχάλης καὶ ξεκίνησε.

Χρήματα βέβαια δὲν εἶχε γιὰ νὰ ἀγοράση ἄλλο, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἔστελνε στὸ σπίτι του. Ἔτσι, τί νὰ κάνη, πήγαινε μὲ τὰ πόδια.

Περπάτησε δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες καὶ ξαφνικά, τ' ἄλλο πρωί, βλέπει ἕναν ἄνθρωπο, παράξενα ντυμένο, νὰ κολλᾷ χρυσᾷ φλουριά στὰ φύλλα μιᾶς ἐληῆς. Περρίεργο, σκέφτηκε, γιατί τὸ κάνει αὐτό; Γιατί εἶν' ἔτσι ντυμένος; Ὅμως θυμήθηκε τὴν συμβουλὴ τοῦ ἀφεντι-

κοῦ του νὰ μὴ ρωτᾷ γιὰ ὅ,τι δὲν τὸν νοιάζει καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

—“Ε! Σταμάτησε καὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ φώναξε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ παράξενα ροῦχα. Χρόνια τώρα εἶμαι ἐδῶ καὶ κάνω αὐτὸ πού βλέπεις. Περιμένω νὰ δῶ ἂν θὰ περάση κανεὶς χωρὶς νὰ μὲ ρωτήση τὸ γιατί. “Ομως μόνον ἐσὺ δὲν μὲ ρώτησες. Μπράβο, δὲν εἶσαι καθόλου περίεργος. Πάρε λοιπὸν ὅλα τὰ φλουριά πού εἶναι στὸ δέντρο κι’ αὐτὰ στὸ σακούλι γιὰ ἀνταμοιβή σου.

Χαρούμενος ὁ Μιχάλης μάζεψε τὰ φλουριά, τὰ ἔβαλε ὅλα στὸ σακούλι, εὐχαρίστησε τὸν ἄνθρωπο καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Περπάτησε μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ βλέπει πέντε ἀγωγιάτες, μὲ τὰ γαϊδουράκια τους φορτωμένα τρόφιμα, νὰ παίρνουν τὸν δρόμο τὸν δικό του.

—“Ε! καλοὶ μου ἄνθρωποι, τοὺς φώναξε. Κάνετε μου μιὰ χάρη. “Αστε με νὰ φορτώσω αὐτὸ τὸ σακούλι σ’ ἓνα γαϊδουράκι. “Ερχομαι ἀπὸ μακριὰ καὶ κουράστηκα νὰ τὸ κρατῶ.

—Μετὰ χαρᾶς, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι.

“Ετσι, συνέχισαν τὸ δρόμο τους ὅλοι μαζί, κι’ ὁ Μιχάλης εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν καλὴ του τύχη.

Ξάφνου βλέπουν ἀπὸ μακριὰ ἓνα παλιό, ἐτοιμόρροπο σπίτι.

—“Εκεῖ μέσα εἶναι μιὰ ταβέρνα, φώναξε ὁ ἓνας ἀγωγιάτης. Πᾶμε νὰ πιοῦμε κρασί.

—“Ελα κι’ ἐσὺ μαζί μας, εἶπαν ὅλοι τοῦ Μιχάλη.

“Εκεῖνος ὅμως θυμήθηκε τὴν δεύτερη συμβουλή τοῦ ἀφεντικοῦ του, ποτὲ νὰ μὴ ξεστρατίζη ἀπὸ τὸ δρόμο του, καὶ δὲν μπῆκε στὴν ταβέρνα. Κάθησε ἔξω καὶ φύλαγε τὰ γαϊδουράκια καὶ τὰ πράγματα.

Οἱ ἀγωγιάτες στὴν ταβέρνα, ὅλο κι’ ἔπιναν, ἔπιναν κρασί, ὥσπου μέθυσαν κι’ ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν καὶ

νά φωνάζουν. Κι' ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ χοροπηδητό, σὲ μιὰ στιγμή, γκρεμίζεται ἢ ταβέρνα καὶ πέφτει τὸ ταβάνι στὰ κεφάλια τους.

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ καημένος ὁ Μιχάλης νὰ τοὺς βγάλη ἀπὸ κεῖ. Τοὺς περιποιήθηκε, τοὺς ἔδωσε τὶς πληγές τους, τοὺς ἔδωσε νερὸ νὰ πιοῦν καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ ξαπλώσουν κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο. Ἐκεῖνοι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν:

— Πάρτα ὄλα, τοῦ εἶπανε, καὶ τὰ γαιδουράκια καὶ τὰ τρόφιμα γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μᾶς ἔκανες.

Μὲ τὰ γαιδουράκια φορτωμένα τώρα ὁ Μιχάλης συνέχιζε χαρούμενος τὸ δρόμο του καὶ σκεφτόταν τί χαρὰ θὰ ἔκανε ἢ γυναίκα του, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ φτάνη μὲ ὄλα τοῦτα τὰ καλὰ στὸ σπιτικό τους.

Περπάτησε ἀκόμη μιὰ μέρα καὶ τὴ νύχτα ἔφτασε ἐπὶ τέλους στὸ χωριό τους. Ὄταν ὅμως πλησίαζε τὸ σπίτι του, βλέπει ἓναν ἄντρα νὰ μπαίνει μέσα καὶ τὴν γυναίκα του νὰ τὸν καλωσορίζει.

— Ἄ! ἔτσι, σκέφτηκε θυμωμένα. Ἐγὼ δουλεύω τόσα χρόνια γιὰ νὰ τῆς στέλνω χρήματα, κι' ἐκείνη μὲ ξέχασε καὶ παντρεύτηκε ἄλλον. Θὰ φύγω λοιπὸν κι' ἐγώ. Θὰ πάω πίσω στὴν Πόλη. Κι' ἔκανε νὰ ξεκινήσῃ. Σκέφτηκε ὅμως τὴν τρίτη συμβουλή τοῦ ἀφεντικοῦ του, τὸν βραδυνό του τὸν θυμὸ νὰ τὸν κρατᾶ τὸ πρωῖνό. Πῆγε λοιπὸν ἐκεῖ δίπλα σὲ μιὰ καλύβα καὶ κοιμήθηκε ὥσπου νὰ ξημερώσῃ.

Πρωῖ-πρωῖ τὴν ἄλλη μέρα ἄκουσε νὰ μιλοῦν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Βγαίνει ἀπ' τὴν καλύβα καὶ βλέπει τὸν ἄντρα, ποῦ εἶχε δεῖ τὸ βράδυ, νὰ φεύγῃ καὶ νὰ λήῃ στὴ γυναίκα του:

— Γειά σου μάνα, θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι.

Μὲ χαρὰ τότε κατάλαβε, πὼς ἦτανε ὁ γιός του. Εἶχε μεγαλώσει πιά, εἶχε γίνει ἄντρας, τόσον καιρὸ ποῦ ἔλειπε

αὐτὸς στὴν Πόλη. "Αδिका θύμωσα, σκέφτηκε. "Αδिका παρὰ λίγο νὰ φύγω πάλι.

"Ετρεξε τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του, τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δυό, γυναίκα καὶ παιδί, καὶ ξεφόρτωσε τὰ καλά πὺ εἶχε φέρει. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανάφυγε ποτὲ ἀπ' τὸ χωριό του. "Εζησε ἐκεῖ χρόνια πολλὰ, μὲ ὅλα τὰ καλά του, μὲ τὴν γυναίκα καὶ τὸ γιό, τὰ ἐγγόνια πὺ ἦρθαν ἔπειτα καὶ τὰ δισέγγονά του.

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου

Ο ΥΠΝΟΣ

Mιά φορά κι' ένα καιρό, μέσα σ' ένα μικρό και ταπεινό σπιτάκι έξω απ' την Πολιτεία, ζούσε μιὰ κοπέλλα πολὺ φτωχιά. Ήταν ὅμως πολὺ ὁμορφη καὶ προκομένη. Ὑφαине καὶ κένταγε φορέματα γιὰ τὶς πλούσιες καὶ κέρδιζε ἔτσι τὸ ψωμί της. Δούλευε ὅλη μέρα καὶ τὸ βράδυ ἄναβε τὸ λυχνάρι της καὶ ἔκανε νυχτέρι. Ἄμα περνοῦσε ἡ ὥρα, νύσταζε καὶ χασμουριόταν. Τότε χαμογελοῦσε στὸν ἑαυτὸ της κι' ἔλεγε:

*Ἦρθες ὕπνε, καλῶς ἦρθες
νὰ σκαμνάκι κάθησε
νὰ κουκιά ξεμάτισε
νὰ γνέσω νὰ ξεγνέσω
νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ πέσω.*

Ἔτυχε τὸν γιὸ τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Χώρας ἐκείνης νὰ τὸν λένε Ὑπνο.

Μιά γειτόνισσα λοιπὸν τῆς προκομένης κόρης, ἄκου-

σε τί ἔλεγε σὰν ἐνύσταζε, καὶ κακιὰ καθὼς ἦταν, πάει μιὰ καὶ δυὸ καὶ βρῖσκει τὴ Βασίλισσα.

—Πολυχρονεμένη μου, τῆς λέει. Ἔνα φτωχὸ κορίτσι ἐκεῖ στὴν γειτονιά μου, ἔχει μουσαφίρη κάθε βράδυ τὸν γιό σου. Μόλις τὸν βλέπει νᾶρχεται, τοῦ δίνει ἓνα σκαμνὶ νὰ κάτση καὶ τοῦ λέει:

*Ἦρθες ὕπνε, καλῶς ἦρθες
νὰ σκαμνάκι κάθησε
νὰ κουκιά ξεμάτισε
νὰ γνέσω νὰ ξεγνέσω
νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ πέσω.*

—Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες καὶ μοῦ τὸ εἶπες, τῆς λέει ἡ Βασίλισσα.

Πέρασαν μερικὲς μέρες κι' ἐπειδὴ ἡ κακιὰ γειτόνισσα εἶδε πὼς κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ τιμωρήσῃ τὴν κοπέλλα, πηγαίνει πάλι στὸ Παλάτι. Βρῖσκει τὴ Βασίλισσα καὶ τῆς λέει:

—Βασίλισσά μου, αὐτὴ κάθε βράδυ δίνει στὸν γιό σου νὰ φάῃ κουκιά. Θὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ στομάχι καὶ θ' ἀρρωστήσῃ!

—Καλὰ ποῦρθες καὶ μοῦ τὸ εἶπες, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

Φωνάζει ἡ Βασίλισσα τὶς ὑπηρέτριες τῆς καὶ γεμίζουν πανέρια καὶ καλάθια μὲ λογιῶν-λογιῶν ὠραῖα φαγητά, γλυκίσματα καὶ φροῦτα καὶ τοὺς λέει:

—Νὰ τὰ πᾶτε στὴν κοπέλλα.

Ἐκείνη ξαφνιάστηκε σὰν εἶδε τὶς ὑπηρέτριες τῆς Βασίλισσας καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ, γιατί τῆς ἔφεραν τοῦ κόσμου τὰ καλά.

Καὶ ἐκεῖνες τῆς εἶπαν:

—Αὐτὰ σοῦ τὰ στέλνει ἡ Βασίλισσα νὰ τὰ προσφέρῃς στὸ Βασιλόπουλο, γιὰ νὰ μὴ τρώῃ μόνο κουκιά, καὶ νὰ τρῶς καὶ σύ.

Ἡ κοπέλλα, ἔξυπνη καθὼς ἦταν, κατάλαβε τότε πὼς ἢ κακιὰ της γειτόνισσα τὴν εἶχε κατηγορήσει στὴν Βασίλισσα. Δὲν εἶπε ὅπως τίποτα. Εὐχαρίστησε καὶ πῆρε τὰ πλούσια δῶρα ποὺ τῆς πρόσφεραν.

Ἡ κακιὰ γειτόνισσα κόντεψε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό της, σὰν εἶδε πὼς ἀντὶ νὰ τιμωρηθῆ ἡ κόρη, γέμισε τὸ σπιτάκι της μὲ δῶρα. Γι' αὐτό, ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς μέρες, δὲν ἄντεξε ἄλλο καὶ σηκώνεται καὶ πάει πάλι στὴ Βασίλισσα.

—Βασίλισσά μου τῆς λέει, ποῦ νὰ σοῦ πῶ τὰ νέα. Ἡ κόρη γέννησε χτὲς τὸ βράδυ κι' ἔκανε ἀγόρι!

—Καλὰ ποῦ ἦρθες καὶ μοῦ τὸ εἶπες, τῆς ἀπαντάει ἡ Βασίλισσα. Καὶ γεμίζει ἓνα σεντοῦκι μὲ χρυσοκέντητα μωρουδιακά καὶ ἄλλα ροῦχα μεταξωτὰ γιὰ τὴν μητέρα τοῦ μωροῦ καὶ τὰ στέλνει, ὅπως τὴν πρώτη φορά, μὲ τὶς ὑπηρέτριές της.

Ἐκεῖνες πᾶνε καὶ λένε στὴν κοπέλλα:

—Σοῦ τὰ στέλνει ἡ Βασίλισσα, γιὰ νὰ ντύσης τὸ μωρὸ καὶ νὰ ντυθῆς καὶ σύ.

Πάλι ξαφνιάστηκε ἡ κοπέλλα μὰ καὶ πάλι δὲν εἶπε τίποτα.

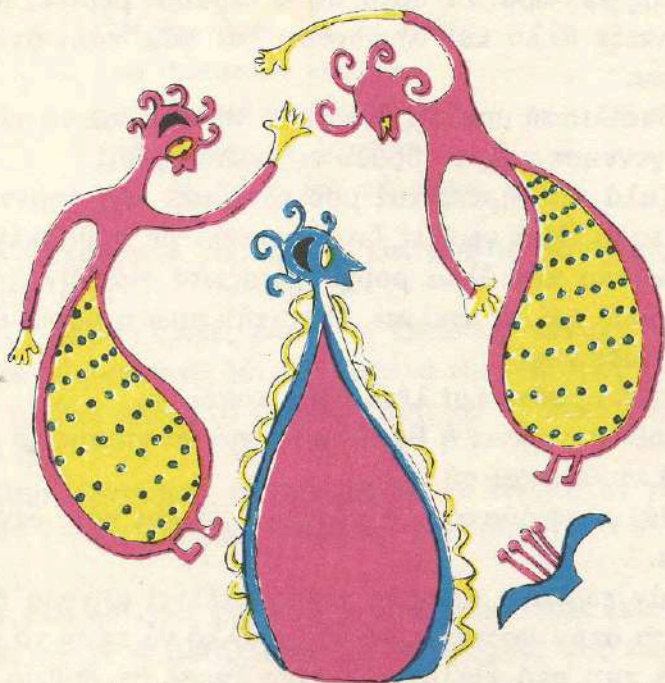
Σὰν πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, στέλνει μήνυμα ἡ Βασίλισσα στὴν κοπέλλα, τὸ δίχως ἄλλο νὰ πάρη τὸ μωρὸ καὶ νὰ πάη στὸ Παλάτι. Ἐκείνη ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογὴ. Πῶς νὰ πάη τώρα στὸ Παλάτι; Τί νὰ πῆ στὴν καλὴ Βασίλισσα καὶ τί παιδί νὰ παρουσιάση; Ἔπρεπε ὁμως νὰ πάη. Γι' αὐτὸ σηκώνεται, πλένεται, ἀλλάζει καὶ στολίζεται. Ντύνει καὶ τὸν κόπανο μὲ τὰ χρυσοκέντητα μωρουδιακά, τὸν παίρνει ἀγκαλιὰ καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ Παλάτι.

Στὸ δρόμο ὅπου πήγαινε, συναντᾷ τρεῖς γυναῖκες. Ἦταν ἀδελφές: οἱ τρεῖς μοῖρες! Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶχε γελάσει ποτέ της καὶ οἱ ἄλλες δυὸ τὸ εἶχαν καημό, τόσο

πολύ, πού εἶπανε πῶς σ' ὅποιον τὴν ἔκανε νὰ γελάση θὰ ἔδιναν ὅ,τι τοὺς ζητοῦσε.

Ἡ μοῖρα πού δὲν γελοῦσε, σάν εἶδε τὸ κορίτσι νὰ βαστάη στὴν ἀγκαλιά της τὸν κόπανο, ντυμένο σάν μωρό, ἔβαλε τέτοια γέλια, πού οἱ ἀδελφές της ξαφνιαστήκαν.

—Ποιός εἶναι αὐτὸς πού τὴν ἔκανε νὰ γελάση;

Πᾶνε κοντά, βλέπουν τὸν κόπανο καὶ ξεκαρδίζονται κι' αὐτὲς στὰ γέλια. Τὴν ρωτοῦν γιατί τὸν εἶχε ντύσει σάν μωρό καὶ ἡ κοπέλλα τοὺς λέει ὅλη τὴν ἱστορία.

—Αὐτὸ κι' αὐτό, Κυράδες μου. Καὶ τώρα ἡ Βασίλισσα μοῦ γυρεύει νὰ δῆ τὸ μωρό. Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ; Φάσκωσα τὸν κόπανο καὶ τῆς τὸν πάω.

Οἱ δυὸ μοῖρες ἐνθουσιασμένες πού ἡ ἀδελφή τους εἶχε ἐπὶ τέλος γελάσει, τῆς εὐχήθηκαν ἢ μιὰ νὰ γίνη ὁ κόπανος ἀγόρι καὶ ἡ ἄλλη τὸ ἀγόρι νὰ μοιάζη στὸν Ὕπνο,

στο Βασιλόπουλο τῆς Χώρας. Καὶ ἡ ἀγέλαστη, ποῦ ἀκόμη χαμογελοῦσε, νὰ παντρευτῆ τὸ Βασιλόπουλο καὶ νὰ γίνῃ Βασίλισσα.

Ἡ κόρη καταχαρούμενη εἶδε πῶς ὁ κόπανος ζωντάνεψε καὶ πῶς τώρα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἓνα ὄμορφο μωρουδάκι. Γύρισε νὰ εὐχαριστήσῃ τὶς μοῖρες, ἀλλὰ αὐτὲς εἶχανε χαθῆ ἀπὸ μπροστά της. Πῆρε λοιπὸν ἐλαφριά καὶ γελαστή τὸν δρόμο γιὰ τὸ Παλάτι.

Ἡ Βασίλισσα μόλις τὴν εἶδε ἀπὸ μακρὰ νὰ ἔρχεται, φωνάζει στὶς ὑπηρετρίες της:

—Ρίξτε χαλιά ἐκεῖ ποῦ θὰ περάσῃ ἡ νύφη μου!

Σὰν ἔφτασε ἡ κόρη κοντά της, τῆς ἄπλωσε τὰ χέρια, τὴν φίλησε, φίλησε καὶ τὸ μωρὸ καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀπόρησε βλέποντας πόσο ἔμοιαζε τοῦ γιοῦ της καὶ θαύμασε τὴν ὄμορφιὰ καὶ τὴν εὐγένεια τῆς κοπέλλας. Στέλνει, λοιπὸν, νὰ φωνάξουν τὸν Ὑπνο νὰ ἔλθῃ γρήγορα, γιὰ τὸν θέλει ἡ μητέρα του.

Τὸ βασιλόπουλο τρόμαξε μήπως ἔπαθε τίποτα ἢ μὰνα του καὶ ἔφτασε τρεχάτο καὶ ταραγμένο. Ἡ μητέρα του ὅμως ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ φαινότανε ξανανιωμένη.

—Ἐλα, γιέ μου, τοῦ λέει, ἔλα νὰ δῆς τὴ γυναῖκα σου καὶ τὸ παιδί σου ποῦ εἶναι ἴδιο μὲ σένα! Γιατί μοῦ ἔκρυβες τόσο καιρὸ αὐτὴ τὴν εὐτυχία;

Τὸ βασιλόπουλο νόμισε πῶς ὄνειρευότανε. Πῶς μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ; Γυρνάει, λοιπὸν, καὶ λέει στὴν κοπέλλα:

—Πὲς τὴν ἀλήθεια! Εἶσαι πραγματικὰ ἡ γυναῖκα μου καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ γιός μου;

Τότε ἡ κοπέλλα διηγήθηκε τὴν ἱστορία της, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, μὲ ὄλες τὶς λεπτομέρειες. Ὄταν τελείωσε, τὸ Βασιλόπουλο γελαστὸ καὶ χαρούμενο πῆρε τὴν κόρη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γονάτισε μαζί της μπροστά στὴ Βασίλισσα.

— Καλή μου μάνα, τῆς λέει, δῶσε μας τὴν εὐχή σου! Αὐτὴ τὴν κόρη μου τὴν ἔστειλε ἢ τύχη μου καὶ θὰ γίνῃ στ' ἀλήθεια γυναίκα μου. Καὶ τὸ ὄμορφο ἀγοράκι, παιδί μου.

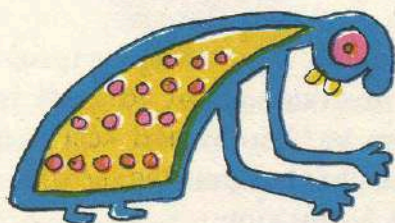
Καὶ τότε ἡ Βασίλισσα ἔδωσε διαταγὲς νὰ γίνῃ ὁ γάμος μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια.

Καὶ παντρεύτηκε ἡ κόρη τὸ Βασιλόπουλο καὶ οἱ γιορτὲς καὶ τὰ τραπέζια κράτησαν 40 μέρες καὶ 40 νύχτες. Στείλανε καὶ καλέσανε καὶ τὴν κακιὰ γειτόνισσα, μὰ ἐκείνη ἔκανε πὼς ἦταν ἄρρωστη καὶ δὲν πῆγε στὸ γάμο. Τῆς κακοφαινότανε νὰ δῆ τὸ κορίτσι ποὺ κατηγόρησε νὰ γίνεταί Βασίλισσα.

Τὸ βασιλόπουλο ὅμως μὲ τὴ γυναίκα του, ζήσανε πολλὰ πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένα καὶ κάνανε καὶ πολλὰ παιδιά.

Κι' ὅλοι ζήσανε καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Διασκευή : Βέτα Κωστίδου - Δένη

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Ηταν κάποτε ένας γεωργός με πολλά χωράφια. Τὰ ἔσπειρε μὲ στάρι τὸ φθινόπωρο καὶ περίμενε νὰ βλαστήσῃ. Τὴν ἀνοιξὴ τὸ στάρι πρασίνισε καὶ τὸ καλοκαίρι, ξανθὸ ξανθό, ἦταν ἔτοιμο γιὰ θέρισμα.

Μὰ τὸ θέρισμα ἤθελε δουλειὰ πολλή, τὰ χωράφια ἦταν μεγάλα, κι' ὁ γεωργός, μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ, φώναξε τὶς ἀλεπούδες τῆς περιοχῆς, ὅλες, μικρὲς καὶ μεγάλες, νέες καὶ γριές, νὰ τὸν βοηθήσουν. Γιὰ ἀμοιβὴ τοὺς ἔταξε ἕνα καλὸ μεζέ, μὰ δὲν τοὺς εἶπε τί! Εἶχε τὸ σκοπὸ του! Μέσα στὸ κελάρι τοῦ φύλαγε ἕνα τουλούμι τυρί. Αὐτὸ σκεπτόταν νὰ τοὺς δώσῃ, ἂν ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειὰ τους.

Οἱ ἀλεπούδες συμφώνησαν κι' ἄρχισαν τὴν δουλειά.

Δούλευαν ὑπομονετικὰ ὅλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μικρὴ πονηρὴ ἀλεπούδιτσα. Ἡ ἀλεπούδιτσα αὐτὴ, ποὺ τὴν φώναζαν Πονήρω, μυρίστηκε τὸ τυρὶ στὸ κελάρι τοῦ γεωργοῦ κι' ἀπὸ τότε δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τὸ μυαλό της ἦταν

ὄλο στὸ τυρὶ καὶ ποῦ δουλειά. Ἔψαχνε νὰ βρῆ ἓνα τρόπο νὰ τὸ σκάση καὶ νὰ πάη νὰ τὸ φάη.

Ξάφνου τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἀνέβηκε σ' ἓνα λοφάκι ἐκεῖ κοντὰ κι' ἔκανε τᾶχα πὼς κάποιος τῆς φώναζε κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε.

—Ἔ! κουμπαρίτσα, τὴν ρώτησαν οἱ ἄλλες. Τί σοῦ συμβαίνει;

—Νά! ἀπάντησε ἡ Πονήρω, μὲ καλοῦν νὰ πάω σὲ κάτι βαφτίσια ἀλλὰ τοὺς λέω πὼς δὲν μπορῶ γιατί ἔχω δουλειά, γιατί θερίζω.

—Ἔ, δὲν πειράζει γιὰ μιὰ φορά, εἶπαν τότε ὅλες μαζί: Πήγαινε νὰ μὴ χάσης τὰ βαφτίσια καὶ θὰ κάνουμε ἐμεῖς καὶ τὴν δική σου τὴν δουλειά.

Αὐτὸ περίμενε κι' ἐκείνη νὰ τῆς ποῦν!.. Φεύγει τρεχάτη, καὶ μιὰ ποῦ ὄλοι θέριζαν καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε κανεῖς, μπαίνει στὸ κελάρι καὶ τρώει τὴν ἀρχὴ τοῦ τυριοῦ. Ἔπειτα, χορτάτη καὶ εὐχαριστημένη, γύρισε στὸ χωράφι.

—Ἔ! Πὼς τὰ πέρασες στὰ βαφτίσια; τὴν ρώτησαν οἱ ἄλλες. Πὼς τὸ βγάλαν τὸ παιδί;

—Ἀρχασούλη, ἀπάντησε ἡ Πονήρω. Γιατί σκέφτηκε, ὅτι εἶχε φάει τὴν ἀρχὴ τοῦ τυριοῦ.

Πέρασαν λίγες μέρες καὶ πάλι τὸ μυαλὸ τῆς Πονήρωσ πήγαινε στὸ τυρὶ. Ἀνέβηκε λοιπὸν πάλι στὸ λοφάκι κι' ἔκανε τὸ ἴδιο κόλπο: πὼς τᾶχα κάποιος τῆς μιλοῦσε.

—Ἔ, κουμπαρίτσα, τὴν ρώτησαν οἱ ἄλλες ἀλεπούδες. Τί σοῦ συμβαίνει;

—Νά, μὲ ξανακαλοῦν σὲ βαφτίσια ἀπάντησε ἡ Πονήρω, ἀλλὰ τοὺς λέω πὼς δὲν μπορῶ νὰ πάω, γιατί ἔχω δουλειά. Γιατί θερίζω.

—Ἔ, δὲν πειράζει, εἶπαν πάλι οἱ ἄλλες. Πήγαινε κι' αὐτὴ τὴν φορά νὰ μὴ χάσης τὰ βαφτίσια καὶ θὰ κάνουμε ἐμεῖς καὶ τὴ δική σου τὴ δουλειά.

Κι' ἔτσι ἔφυγε καὶ πάλι τρεχάτη καὶ πῆγε κατ' εὐ-

θείαν στο κελάρι. Ἐφαγε, ἔφαγε ὅλη τὴ μέση ἀπὸ τὸ τουλούμι τὸ τυρί, κι' ὅταν χόρτασε, γύρισε πίσω χοροπηδώντας καὶ τραγουδώντας.

— Ὡραῖα θὰ πέρασες στὰ βαφτίσια γιὰ νάχης τέτοια κέφια, τῆς εἶπαν οἱ ἄλλες. Ἀλήθεια, πῶς τὸ βγάλαν τὸ παιδί;

— Μεσατούλη, ἀπάντησε ἡ Πονήρω, μιὰ πού εἶχε φάει τὴ μέση ἀπὸ τὸ τυρί. Καὶ γελοῦσε ἀπὸ μέσα της γιὰ τὸ κατόρθωμά της.

Ὅμως, ὅσο ἔνοιωθε πῶς ὑπῆρχε κι' ἄλλο τυρί στο κελάρι, δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσει. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, λοιπόν, ἀνέβηκε πάλι στο λόφο, κι' ἔκανε τὰ ἴδια.

Καὶ πάλι οἱ ἄλλες ἀλεποῦδες τὴν ἄφησαν νὰ πάη στὰ βαφτίσια πού ἔλεγε. Τῆς εἶπαν ὁμως, πῶς θὰ ἦταν ἡ τελευταία φορά, γιὰτὶ ὅλο οἱ ἄλλες τῆς κάνανε τὴ δουλειά της. Ἐπρεπε κι' ἐκείνη κάποτε νὰ δουλέψη στὰ σωστά.

Μιὰ καὶ δυό, πῆγε πάλι ἡ Πονήρω στο κελάρι. Καὶ μιὰ πού ἤξερε πῶς θάτανε ἡ τελευταία φορά πού τὴν ἄφηναν νὰ φύγει ἀπὸ τὴ δουλειά της, τῶφαγε ὅλο τὸ τυρί. Ὅλο, μέχρι τὸν πάτο τοῦ τουλουμιοῦ.

Σὰν γύρισε στο χωράφι πάλι τὴν ρώτησαν οἱ ἄλλες ἀλεποῦδες:

— Πῶς τὸ βγάλαν τὸ παιδί;

— Πατούλη, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Καὶ σκέφτηκε, ὅτι πάει, φαγώθηκε ὁ μεζές!

Ὅταν τελείωσε ὁ θερισμός, ὁ γεωργὸς πῆγε στο κελάρι γιὰ νὰ φέρη τὸ τουλούμι τὸ τυρί στις ἀλεποῦδες. Μὰ τὸ τουλούμι ἦταν ἄδειο!.. Κάτι τότε κατάλαβε πῶς θὰ τοῦχε σκαρώση ἡ Πονήρω, ἡ πιὸ πονηρὴ ἀπ' ὅλες, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐξακριβώσει; Τοῦ ἤρθε λοιπόν μιὰ καλὴ ἰδέα. Χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιος πῶς τῶφαγε ἐκείνη τὸ τυρί, τίς φώναξε ὅλες καὶ τοὺς εἶπε:

— Μεζέ, λυπάμαι, ἀλλὰ δὲν ἔχει. Τὸν ἔφαγε ἡ Πονήρω.

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε ἐκείνη, καθὼς ἀναλογίστηκε τί θὰ πάθαινε ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἂν μάθαιναν τί εἶχε κάνει. Ὅχι, δὲν τὸ ἔφαγα ἐγὼ το τυρί.

— Προδόθηκες μονάχη σου, κυρὰ Πονήρω! τῆς εἶπε τότε ὁ γεωργός. Πῶς ἤξερες ὅτι ὁ μεζὲς ἦταν τυρί; Ἐγὼ δὲν σᾶς εἶχα πῆ τί θὰ σᾶς ἔδινα.

— Προδόθηκες, προδόθηκες, τῆς φώναξαν καὶ οἱ ἄλλες.

Καὶ γιὰ τιμωρία τῆς δὲν τῆς μιλοῦσαν γιὰ πολὺ καιρὸ καὶ δὲν τὴν εἶχαν φίλη.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ Πονήρω ἔβαλε μυαλό!

*Διασκευή: Ἀντιγόνη Ρίζου - Βαϊάνη
Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου*

Η ΕΞΥΠΝΗ ΚΟΡΗ

Μιά φορά ἦταν ἓνας γέροντας φτωχός, πὸν δὲν εἶχε παρὰ μόνο ἓνα μικρὸ σπιτάκι στὸ βουνό. Εἶχε ὁμῶς τρεῖς κόρες ὁμορφες καὶ καλές, πὸν στόλιζαν τὴν καλύβα του καὶ τοῦ ἔδιναν χαρά. Μιὰ μέρα, πὸν οἱ κοπέλλες ἔκαναν τὸ νοικοκυριό, παρουσιάστηκε μπροστὰ τους μιὰ νεράϊδα.

— Εἴσαστε καὶ οἱ τρεῖς πεντάμορφες, τοὺς εἶπε. "Ἄν εἴχαμε τρία βασιλόπουλα, θὰ παίρνατε ἀπὸ ἓνα ἢ κάθε μιὰ σας. Μὰ ἔχουμε μόνον ἓνα καὶ θὰ τὸ πάρη ἡ πιὸ ἐξυπνη ἀπὸ σᾶς.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε, χαμογέλασε καὶ χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ τους. Τόσο ξαφνικὰ καὶ γρήγορα ἔγιναν αὐτά, πὸν οἱ ἀδελφές νόμισαν πὼς ὄνειρεύτηκαν καὶ σὲ λίγο ξέχασαν τὴν νεράϊδα καὶ τὰ λόγια της.

Πέρασαν μερικὲς μέρες καὶ ὁ πατέρας τους χρειάστηκε νὰ κατέβη στὴν πολιτεία νὰ ψωνίση. Ἔκανε τὰ ψώνια του ξοδεύοντας τὰ λίγα λεφτὰ πὸν εἶχε καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι πῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὸ βουνό. Ὅπως ἀνηφόριζε, συνάντησε ἓνα παλληκάρι πὸν περπάταγε καὶ αὐτὸ

στον ἴδιο δρόμο. Τὸ παλληκάρι γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Γέρο, βόηθα με νὰ σὲ βοηθῶ, ν' ἀνεβοῦμε τὸ βουνό!

Ἐκεῖνος δὲν μίλησε. Συνέχισε νὰ ἀνεβαίνει καὶ τὸ παλληκάρι ἀπὸ δίπλα. Σὲ λίγο συνάντησαν ἓνα λαγό, ποῦ μόλις τοὺς εἶδε, φοβήθηκε καὶ τρύπωσε σ' ἓνα βάτο. Τὸ παλληκάρι τῷ δειξε στὸν γέρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ κακὸ ἀντίκακο!

Ἐκεῖνος τσιμουδιά. Καθὼς περπατοῦσαν, συνάντησαν μιὰ θημωνιά. Τὸ παλληκάρι τράβηξε ἀπ' αὐτὴν τρία στάχυα, τᾶτριψε στὸ χέρι του καὶ εἶπε:

— Καλὸ σπίτι, κακὸς στύλος!

Πάλι δὲν μίλησε ὁ γέρος. Τέλος ἔφτασαν στὴν καλύβα του. Ἐκαμε νὰ πῆ μέσα, μὰ τὸν σταμάτησε τὸ παλληκάρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι τὸ βασιλόπουλο, γέροντα, καὶ θέλω ἀπόψε νὰ μὲ φιλοξενήσης.

Ἐτρεξε τότε ὁ γέρος, τὸ εἶπε στὶς κόρες του καὶ αὐτὲς βάλθηκαν νὰ ἐτοιμάσουν ἓνα καλὸ τραπέζι, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν γιὸ τοῦ βασιλιᾶ.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, εὐχαριστημένο τὸ βασιλόπουλο, ἄρχισε νὰ διηγῆται στὶς κοπέλλες, πῶς συνάντησε στὸν δρόμο τὸν πατέρα τους καὶ πῶς τοῦ εἶπε «βοήθα με νὰ σὲ βοηθῶ, ν' ἀνεβοῦμε τὸ βουνό», μὰ ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τὸς ρώτησε τότε μήπως κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῆ μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δεύτερη δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν. Ἡ τρίτη, ἡ μικρότερη, ὅμως, ἀπάντησε μὲ θάρρος:

— Πρίγκηπά μου, ἐσὺ ἔβλεπες πῶς εἶναι δύσκολο τὸ ἀνέβασμα στὸ βουνό καὶ ἤθελες νὰ κουβεντιάζετε, γιὰ νὰ μὴ καταλαβαίνετε τὴν κούραση.

Τοῦ ἄρесе τοῦ βασιλόπουλου ἡ ἀπάντηση!

Ἐπειτα τοὺς διηγῆθηκε γιὰ τὸ λαγό, ποῦ μόλις τοὺς εἶδε τρύπωσε στὸν βάτο καὶ γιὰ τὸν λόγο, ποῦ εἶπε: «νὰ

κακό αντίκακο». Καί τις ρώτησε, ἂν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῆ μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δεύτερη δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ ἐξηγήσουν. Καὶ πάλι ἡ τρίτη, ἡ μικρότερη τοῦ εἶπε:

— Ὁ λαγὸς εἶναι τὸ ἕνα κακό, γιατί μᾶς τρώει τὰ λαχανικά ἀπὸ τὸν κῆπο. Ὁ βάτος εἶναι τὸ ἄλλο κακό, γιατί ἔχει ἀγκάθια καὶ μᾶς ἀγκυλώνει.

Χαμογέλασε τὸ βασιλόπουλο εὐχαριστημένο.

Ἔπειτα τοὺς εἶπε γιὰ τὴν θημωνιά, γιὰ τὰ τρία στάχυα, πού ἔτριψε στὴν φούχτα του καὶ γιὰ τὸν λόγο πού εἶπε «καλὸ σπίτι, κακὸς στύλος». Πάλι οἱ δυὸ πρῶτες δὲν μίλησαν καὶ πάλι ἡ τρίτη ἀπάντησε ἔξυπνα. Εἶπε πὼς τὸ στάχυ ἐκεῖνο ἦταν παχὺ καὶ καλό, ἀλλὰ τὸ καλάμι του ἀδύνατο καὶ ἔτσι ὁ ἄνεμος, ὅταν φυσοῦσε, τὸ λύγιζε καὶ τὸσπαζε.

Κατευχαριστημένο τὸ βασιλόπουλο, τοὺς κάλεσε ὁλοὺς στὸ παλάτι του νὰ τοὺς κάμη καὶ αὐτὸ τὸ τραπέζι. Ὁ γέρος μὲ τίς τρεῖς κόρες του πῆγε στὸ παλάτι, τὴν ἡμέρα πού εἶχαν συμφωνήσει καὶ τὸ βασιλόπουλο τοὺς περιποιήθηκε πάρα πολύ.

Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν τοῦ κόσμου τὰ καλά, τὸ βασιλόπουλο ἄρχισε νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τίς κοπέλλες καὶ νὰ τίς ρωτᾷ διάφορα πράγματα. Σὲ μιὰ στιγμή γυρίζει καὶ τοὺς λέει:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ φέρετε ἕνα καλάθι μὲ αὐγὰ ἀπὸ κόκορα; Καὶ ἐπειδὴ οἱ κοπέλλες τὸν κύτταζαν ἀπορημένες, τοὺς λέει:

— Ζητήστε μου καὶ ἐσεῖς τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα, πού θὰ βάλῃ ὁ νοῦς σας!

Ἡ πρώτη ζήτησε ἕνα κάρο μὲ πάγο. Στὴ στιγμή, νᾶτο μπροστά της, φορτωμένο μέχρι ἐπάνω!

Ἡ δεύτερη ζήτησε μιὰ σαλάτα, πού νᾶχη μέσα ἀπ' ὄλα τὰ σαλατικά τοῦ κόσμου. Δὲν πέρασε ἕνα λεπτὸ καὶ

ὁ ἀρχιμάγειρας τῆς ἔφερε μιὰ σαλατιέρα γεμάτη ἀπὸ τὴν πρωτότυπη σαλάτα τῆς.

Καὶ ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς τρίτης. Αὐτὴ γύρισε καὶ εἶπε μὲ πονηρὸ χαμόγελο:

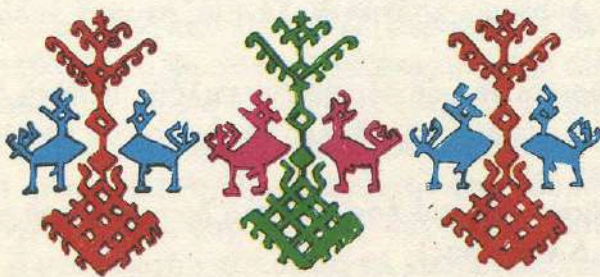
Θέλω πέρδικα ψητῆ
σὲ κέρινο σουβλι
καὶ πάλι νὰ λαλῆ!

— Μά, τῆς λέει τὸ βασιλόπουλο, αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατο. Πῶς μοῦ ζητᾶς κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη;

— Καὶ τότε πῶς εἶναι δυνατόν, βασιλόπουλό μου, νὰ γεννήση κόκορας ἀγά; τοῦ λέει ἐκείνη.

Ἔβαλε τὰ γέλια τὸ βασιλόπουλο, ποὺ τόσο ἔξυπνα τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη. Σκέφθηκε πῶς μιὰ τέτοια ἔξυπνη καὶ ὁμορφη κοπέλλα ἀξίζει νὰ γίνη βασίλισσα. Τὴν παντρεύτηκε λοιπὸν καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ ἐμεῖς καλύτερα.

Διασκευή: Βέτα Κωστίδου - Λένη

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

ταν κάποτε ένας ψαρᾶς, πού ζοῦσε ἤσυχα μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, σ' ἓνα χωριουδάκι κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὸ κυματάκι ἔβρεχε τὰ σκαλιὰ τοῦ σπιτιοῦ τους. Ὁ ψαρᾶς ψάρευε ὀλημερίς, ἡ γυναῖκα του μαγεῖρευε τὰ ψάρια πού τῆς ἔφερνε καὶ τὸ παιδάκι ἔπαιζε χαρούμενο στὴν ἄμμο. Ποῦ καὶ ποῦ, πηγαινάν κανένα περίπατο ὡς τὸν ψηλὸ λόφο, πίσω, μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τους, πού ἦταν τὸ παλάτι τοῦ Ἄρχοντα. Ἀνάπνεαν τὸν καθαρὸ καὶ μυρωδάτο ἀέρα τοῦ βουνοῦ καὶ γύριζαν εὐτυχισμένοι πίσω στὸ σπιτάκι τους.

Ἦρθαν ὁμως μέρες δύσκολες, πού τὰ δίχτυα τοῦ ψαρᾶ δὲν ἔπιαναν κανένα ψάρι. Ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε τίποτα νὰ μαγειρέψη καὶ τὸ παιδάκι, ἀπὸ τὴν πείνα, ὄρεξη δὲν εἶχε γιὰ παιγνίδι. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες, πού ὁ ψαρᾶς εἶχε γυρίσει μὲ ἄδεια χέρια καὶ ἔκλαιγε πικραμένος στὴν ἀκρογιαλιά, ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ κεῖ ὁ Ἄρχοντας μὲ τὴν ἀκολουθία του.

—Τί ἔχεις, καλέ μου ψαρᾶ, καὶ κλαῖς; τὸν ρώτησε.

—Βάσανα, ἄρχοντά μου, μεγάλα βάσανα, ἀποκρίθηκε ὁ ψαρᾶς. Μέρηδες τώρα δὲν ἔχω πιάσει οὔτε ἓνα ψάρι καὶ πεινᾶμε. Δὲν ἔχουμε νὰ φᾶμε!

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, εἶπε ὁ ἄρχοντας. Προσπάθησε ἄλλη μιὰ φορά. Ρίξε τὰ δίχτυα σου καὶ ὅ,τι πιάσεις φέρε το στὸ Παλάτι. Θὰ τὸ ζυγίσω μὲ χρυσάφι καὶ τὸ χρυσάφι θᾶναι δικό σου.

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια τοῦ ψαρᾶ ἀπὸ τὴν χαρὰ του καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ ἄρχοντα νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ἐπειτα, μπῆκε στὴ βάρκα του καὶ ξανοίχτηκε στὰ βαθειά. Ἐρριξε τὰ δίχτυα του καὶ περίμενε, περίμενε...

Πέρασε μάταια κάμποση ὥρα. Ἄρχισε νὰ βραδυάζει καὶ τίποτα! «Δὲν εἶναι τυχερὸ μου φαίνεται νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ φτώχεια», σκέφτηκε ὁ ψαρᾶς καὶ τράβηξε πιά τὰ δίχτυα του ἀπελπισμένος.

Τότε, ἀνάμεσα στὰ δίχτυα, βλέπει ἓνα μικρὸ παράξενο ψαράκι μὲ δυὸ μεγάλα τεράστια μάτια. Ποτέ του δὲν εἶχε πιάσει τέτοιο ψάρι! Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Βάρος, βέβαια, δὲν ἔχει κανένα, σκέφτηκε, μὰ εἶμαι σίγουρος πὼς ὁ ἄρχοντας θᾶθελε νὰ τὸ δῆ, ἔτσι παράξενο ποὺ εἶναι.

Τὸβαλε λοιπὸν σ' ἓνα μπουκάλι ποὺ βρῆκε στὴ βάρκα, ἔρριξε καὶ θαλασσινὸ νερό, βγῆκε στὴ στεριά καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι.

Ἐφθασε, παρουσιάστηκε στὸν Ἄρχοντα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μπουκάλι.

— Νά! Ἄρχοντά μου. Αὐτὸ τὸ ψαράκι ψάρεψα μονάχα, τοῦ εἶπε. Ξέρω πὼς δὲν ζυγίζει τίποτα, μὰ στῶφερα νὰ δῆς τί παράξενο ποὺ εἶναι. Κύτταξε τί μεγάλα μάτια ποὺ ἔχει!

Ὁ Ἄρχοντας κύτταξε μὲ περιέργεια.

— Ἄτυχος ὅμως εἶσαι, καημένε! τοῦ εἶπε. Ἄν εἶχες πιάσει πολλὰ καὶ βαρεῖα ψαρια, θὰ ζυγίζαν πολὺ χρυσάφι καὶ τώρα θᾶσουν πλούσιος. Ὅμως ἐγὼ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσή μου. Καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες τοῦ νὰ ζυγίσουν τὸ ψαράκι μὲ χρυσάφι, ἔτσι ὅπως ἦταν μέσα στὸ μπουκάλι.

Μὰ τί περίεργο! Τὸ ψαράκι φαινότανε πολὺ βαρὺ. Ὅλο καὶ ἔβαζαν καὶ ἔβαζαν χρυσάφι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, στὴν ζυγαριά, καὶ ὅλο βαρύτερο ἦταν ἐκεῖνο. Ὁ Ἄρχοντας τὰ ἔχασε, καὶ μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τοῦτο τὸ παράξενο, φώναξε τοὺς σοφοὺς τοῦ παλατιοῦ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσουν.

Οἱ σοφοὶ σκέφτηκαν, σκέφτηκαν ὦρα πολλή καὶ στὸ τέλος ὁ γεροντότερος σηκώθηκε, πῆρε ἓνα μαντῆλι καὶ σκέπασε τὸ μπουκάλι. Μὲ μιᾶς στὴ ζυγαριά βάρυνε τὸ χρυσάφι. Ἐβγαλε τὸ μαντῆλι καὶ πάλι βάρυνε τὸ μπουκάλι. Τὸ ξανασκέπασε καὶ νὰ ποὺ τὸ χρυσάφι φάνηκε ξανὰ βαρύτερο!

— Μὰ ἀκόμα δὲν κατάλαβα, φώναξε ὁ Ἄρχοντας.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως, Ἄρχοντά μου, ἀπάντησε ὁ σοφός. Τὰ μάτια τούτου τοῦ ψαριοῦ εἶναι ἀχόρταγα. Εἶναι σὰν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο πιὸ πολλὰ βλέπουν, τόσο πιὸ πολλὰ θέλουν. Ἄμα ὅμως τὰ κλείσης καὶ δὲν βλέπουν, βάρος δὲν ἔχουν κανένα.

— Καὶ τώρα τί χρυσάφι πρέπει νὰ δώσω στὸν ψαῖ; ρώτησε ὁ Ἄρχοντας.

Μὰ ὁ σοφὸς δὲν πρόφθασε νὰ τοῦ ἀπαντήση γιατί ὁ ψαρῆς τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ, Ἄρχοντά μου, ἀλλὰ χρυσάφι ἐγὼ δὲν θέλω. Ἀχόρταγος δὲν ἤμouνα ποτὲ καὶ βόηθα με ποτὲ μου νὰ μὴ γίνω. Ἄσε με νὰ ψαρεύω, κι' ἂν πιάνω ψάρια ἔχει καλά. Ἄν ὅμως ὁ καιρὸς εἶναι κακὸς καὶ τίποτα δὲν βγά-ζω, τοῦτο σοῦ ζητῶ: νὰ σοῦ φροντίζω τὸν κῆπο σου. Καὶ ὅσο δουλεύω, τόσο νὰ μὲ πληρώνης. Εἶναι τόσο ὁμορφα καὶ δῶ! Θὰ χαίρονται ἡ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου, λίγο καιρὸ τῆ θάλασσα καὶ λίγο τὸ βουνό. Τίποτα ἄλλο ἐμεῖς δὲν θέλουμε. Ἔτσι θᾶμαστε εὐτυχισμένοι.

Κι' ἔγινε τὸ θέλημά του, κι' ἔζησε ὁ Ἄρχοντας καλά, καὶ ὁ ψαρῆς μὲ τὴ χαρά του.

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδροντισσοπούλου

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

άποτε, μιὰ ζεστή μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, ἕνας τζίτζικας καθόταν πάνω στό κλαδί ἑνὸς δέντρου καὶ τραγουδοῦσε ὅσο πιὸ γλυκὰ μπορούσε, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς φίλους του τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ κάνῃ νὰ ξεχάσουν λίγο τὴ ζέστη. Μιὰ σφήκα ὅμως, ποὺ τὸν ζήλεψε γιὰ τὴν ὠραία του φωνή, τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει:

— Ἀλήθεια, τζίτζικά μου, τί ὁμορφὴ φωνὴ ποὺ ἔχεις! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ φτάσῃ σ' αὐτό. Κι' ἂν τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα σου ἦταν τῆς προκοπῆς, τότε θὰ ξετρέλλαινες τὸν κόσμον ὅλο.

— Τί ἔχω καὶ δὲν σοῦ ἀρέσω, κυρά μου; τῆς λέει τότε ὁ τζίτζικας δυσαρεστημένος.

— Τί ἔχεις; Μὰ κύτταξε, λοιπόν, ἐμένα καὶ ἔπειτα κύτταξε καὶ τὸν ἑαυτό σου. Ἐγὼ ἔχω λιγερὸ σῶμα, λεπτὴ μέση, χάρη, εὐγένεια. Ἐνῶ ἐσύ! Ἄχ, καημένε μου! Οὔτε κὰν μέση δὲν ἔχεις. Εἶσαι ἕνας χοντρός κοιλαράς. Κρίμα τὴ φωνὴ σου!

Ὁ τζίτζικας ἔσκυψε καὶ κυττάχτηκε μὲ τὰ μεγάλα

παρδαλά του μάτια, μετὰ κύτταξε καὶ τὴν σφήκα καὶ βλέποντας πῶς εἶχε δίκιο, τῆς εἶπε παραπονεμένα.

— Τί θέλεις νὰ κάνω; Ἔτσι μ' ἔκανε ἡ φύση.

— Ἡ φύση σὲ ἀδίκησε, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ διορθωθῆς μόνος σου.

— Πῶς νὰ διορθωθῶ;

— Νὰ κάνης δίαιτα. Νὰ μὴ τρῶς καὶ νὰ μὴ πίνης γιὰ λίγες μέρες καὶ νὰ δῆς πόσο θὰ ἀδυνατίσης. Τότε μάλιστα! Θὰ ἔχης καὶ ὠραῖο σῶμα καὶ ὠραία φωνή, κι' ἔτσι τίποτα δὲν θὰ σοῦ λείπη.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε ἡ σφήκα κι' ἔφυγε. Ὁ τζίτζικας, χωρὶς νὰ ξανασκεφθῆ τὰ λόγια τῆς, ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τῇ συμβουλῇ τῆς. Ἐκείνη τῇ μέρα οὔτε ἔφαγε, οὔτε ἤπιε τίποτα.

Ὅμως ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τὸν θερίζουν. Κι' ἐκεῖ πού ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεχάσῃ καὶ δίαιτα καὶ ὀμορφιά, νᾶσου καὶ περνᾶ ἡ σφήκα. Τὸν βλέπει καὶ τοῦ λέει μὲ πονηριά:

— Καλὲ τί διαφορὰ ἀπὸ χθές; Εἶδες ἡ συμβουλὴ μου; Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ ἔχης μέση σὰν τῇ δικιά μου.

Ὁ τζίτζικας πίστεψε στὰ λόγια τῆς σφήκας καὶ δὲν ἔφαγε καὶ δὲν ἤπιε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε τὴν παρ' ἄλλη, ὥσπου στὸ τέλος, ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, ἔχασε τὴ φωνή του, τὰ πόδια του λύγισαν κι' ἔπεσε κάτω. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ πέρασε πάλι ἡ σφήκα, τὸν εἶδε πὺ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας πειρακτικά:

— Ὁραῖος εἶσαι τώρα! Κι' ἔφυγε.

Ἡ φίλη του ἡ ἀκρίδα, πὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶχε δὴ ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεῖ, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

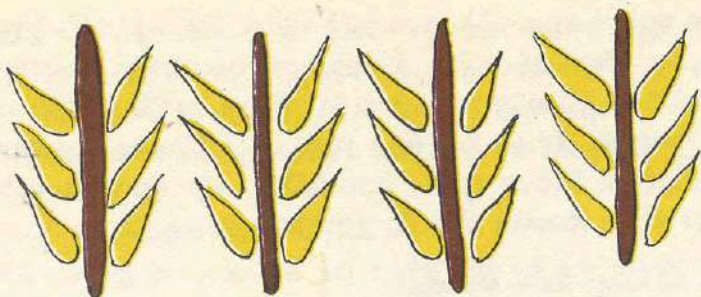
— Ἄχ, ἀνόητε τζίτζικά μου! Δὲν σοῦ ἄρεσε ἔτσι ὅπως ἦσουνα φτιαγμένος, παρὰ ἤθελες νὰ γίνης διαφορετικός. Δὲν ξέρεις, ὅτι ἡ φύση προικίζει τὸν καθένα μὲ τὴ δικὴ του χάρη; Μπορεῖ νὰ ἦσουνα χοντρός, εἶχες ὅμως ὀμορφῆ

φωνή και τὸ τραγοῦδι σου μᾶς διασκέδαζε ὄλους. "Αφησέ
τα ὅμως τώρα αὐτὰ και ἀνέβα γρήγορα στὴν πλάτη μου.
Θὰ σὲ πάω νὰ φᾶς και νὰ πιῆς γιὰ νὰ συνέλθης.

"Ἐτσι κι' ἔγινε και ἀπὸ τότε ὁ Τζιτζικας δὲν τὴν ξα-
ναπαθαίνει. Μόνο τρώει ὅσο θέλει, τὴν φωνὴ του δυνα-
μώνει κι' ἡ κοιλιὰ του ἄς χοντραίνει!

Διασκευή: Μαίρη Μπαλάσα

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΛΟΥΡΙΑ

ιά φορά κι' ένα καιρό ζούσε σ' ένα χωριό ένας γεωργός πολὺ ἄτυχος. Ἐτσι τουλάχιστον ἔλεγε ὁ ἴδιος, κι' ἔτσι εἶχαν πιστέψει καὶ ὅλοι στὸ χωριό. Τὸ χωράφι του, ἔλεγε, δύσκολα ὀργωνόταν, τίποτα σχεδὸν δὲν ἔβγαζε, καὶ κάθε χρονιὰ ἢ βροχὴ καὶ ὁ ἀνάποδος καιρὸς τοῦ χαλοῦσαν κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ μικρὴ σοδειὰ του. Ἐπειτα, μιὰ τοῦ χαλοῦσε τὸ κάρρο του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φτιάξη, μιὰ τοῦ ἀρρώστεινε τὸ ζῶο του καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη, κι' ἄλλοτε ἄλλες ἕνα σωρὸ ἀτυχίες τὸν κυνηγοῦσαν.

Ἐτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του ζοῦσαν σὲ μεγάλῃ φτώχεια. Πολλὲς φορές θέλησαν οἱ συγχωριανοὶ του νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν καὶ περήφανος.

—Ὅχι! τοὺς ἔλεγε, ἐλεημοσύνες ἐγὼ δὲν δέχομαι. Μ' ὅ,τι ἔχω θὰ τὰ καταφέρω νὰ ζήσω τὰ παιδιά μου. Καὶ τοὺς γύριζε πίσω ὅ,τι τοῦ ἔστελναν.

Ὅμως, τὰ πράγματα πῆγαιναν ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Ὡσπου πιά, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιο πλούσιους συγ-

χωριανούς του ἀποφάσισε νὰ κάνη κάτι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐπρεπε βέβαια νὰ προσπαθήσῃ μὲ τρόπο κρυφὸ, μιά πού στὰ φανερά αὐτὸς δὲν δεχόταν. Ἔτσι, ἓνα πρωί, ἔβαλε μπόλικα χρυσᾶ φλουριά μέσα σ' ἓνα σακουλάκι καὶ πῆγε καὶ τὸ ἔρριξε πάνω σὲ μιὰ γεφυρούλα, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἀπ' αὐτὴ τῆ γεφυρούλα περνοῦσε πάντα, κάθε μέρα, ὁ γεωργὸς γιὰ νὰ πάη στὸ χωράφι του. Θὰ τὸ ἔβλεπε λοιπὸν κάτω καὶ θὰ τὸ ἔπαιρνε νομίζοντας πὼς ἦταν τυχερό του νὰ τὸ βρῆ. Μὲ τόσα φλουριά θὰ γλύτωνε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἀπὸ τὴ φτώχεια του. Θὰ τάϊζε τὰ παιδιὰ του γιὰ νὰ πάσουν νὰ πεινοῦν. Θὰ τοὺς ἔπαιρνε λίγα ρούχα γιὰ νὰ μὴ κρυώνουν. Θὰ ἔπαυε πιά νὰ στενοχωριέται ἢ γυναίκα του. Καὶ οὔτε πού θὰ τοῦ περνοῦσε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό πὼς ὅλα αὐτὰ θὰ εἶχαν γίνει ἀπὸ ἐλεημοσύνη.

Πραγματικά, σὲ λίγη ὥρα, κρυμμένος ὁ πλούσιος συγχωριανὸς του, εἶδε τὸν γεωργὸ νὰ πλησιάζῃ. Ὅμως, ξαφνικά, πρὶν πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν γεφυρούλα, τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ:

—Γιὰ σκέψου! Χρόνια τώρα περνῶ καὶ ξαναπερνῶ, τὴν ἴδια ὥρα, κάθε μέρα, τούτη δῶ τῆ γέφυρα καὶ ποτὲ δὲν σκέφθηκα νὰ τὴν περάσω μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἄς δοκιμάσω λοιπὸν τούτη τῆ φορά!

Καὶ βγάζει τὸ μαντήλι του, δένει τὰ μάτια του καὶ ἀρχίζει νὰ περπατᾶ στὰ τυφλὰ πάνω στὴ γέφυρα!

—Ἄχ, καημένε! σκέφθηκε ὁ συγχωριανὸς του, πραγματικά ἄτυχος εἶσαι, φαίνεται, καὶ ἔφυγε ἀπογοητευμένος.

Ὁ γεωργὸς, πιασμένος καλὰ ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς γεφυρούλας, συνέχιζε, μὲ μάτια κλειστὰ, σιγὰ-σιγὰ τὸν δρόμο του. Σὲ μιὰ στιγμή σκόνταψε στὸ σακουλάκι μὲ τὰ φλουριά. Αὐτὸ ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ τὸ πῆρε τὸ ποτάμι.

—Ἄχ, Θεέ μου! σκέφθηκε ὁ γεωργὸς, τί φοβερὸ νὰ

μὴν ἔχης μάτια! Μὲ τὸ παραμικρὸ μπορεῖς νὰ σκοντάψης
καὶ νὰ γκρεμιστῆς!

Σὲ λίγο, ἄκουσε πουλάκια νὰ κελαῖδοῦν.

—“Αχ, Θεέ μου! εἶπε μὲ τὸν νοῦ του, τί φοβερὸ νὰ μὴν
ἔχης μάτια! Ν’ ἀκοῦς τὰ πουλάκια καὶ νὰ μὴ τὰ βλέπης!

Φύσηξε ἀεράκι καὶ θρόϊσαν τὰ φύλλα τῶν δέντρων.

—“Αχ, Θεέ μου! σκέφθηκε πάλι ὁ γεωργός, τί φοβε-
ρὸ νὰ μὴν ἔχης μάτια! Ν’ ἀκοῦς τὸ θρόϊσμα τῶν δέντρων
καὶ νὰ μὴ τὰ βλέπης!

Ἐφθασε τέλος στὴν ἄκρη τῆς γέφυρας καὶ πάτησε
στοὺς χῶμα. Μιὰ εὐωδιὰ ἀπὸ ἀγριολούλουδα τὸν πλημμύ-
ρισε καὶ

—“Αχ, Θεέ μου! φώναξε πιά δυνατά, φοβερὸ πραγμα-
τικὰ νὰ μὴν ἔχης μάτια! Νὰ μυρίζης τὰ λουλούδια καὶ νὰ
μὴ τὰ βλέπης!

Καὶ πέταξε μὲ λαχτάρα τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια του.

Τί ὁμορφα πού τοῦ φάνηκαν ὅλα τώρα γύρω του! Τί
καταγάλανος ὁ οὐρανός, τί λαμπερός ὁ ἥλιος, τί πράσινα
τὰ φύλλα τῶν δέντρων, τί ζωηρὰ τὰ χρώματα στὰ λει-
βάδια! Θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ πού εἶχε ἡ φύση.
Ἐπεσε γονατιστὸς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὰ μάτια πού μοῦ χάρισες
καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γῆς, ἔλεγε. Ἦμουν ἀχάριστος
νὰ λέω πὼς εἶμαι ἄτυχος. Βλέπω! Βλέπω ὅλα αὐτὰ τὰ
θαυμάσια πράγματα καὶ νὰ λέω πὼς δὲν ἔχω τύχη!

Πετάχτηκε ὄρθιος, ἔτρεξε μὲ κέφι στοὺς χωράφι του,
τὸ ὄργωσε τραγουδῶντας, χωρὶς νὰ συναντήσῃ καμμιά
δυσκολία, καὶ γύρισε τὸ βραδάκι χαρούμενος στοὺς σπῖτι
του.

—Ἐλᾶτε ὅλοι ἐδῶ, εἶπε στὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παι-
διά του. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λέῃ πὼς εἶναι ἄτυχος. Αὔ-
ριο πρέπει νὰ σηκωθοῦμε νὰ δουλέψουμε ὅλοι μὲ ὄρεξη
καὶ νὰ δῆτε πού δὲν θὰ ξαναπεινάσουμε πιά. Καὶ τοὺς μί-

λησε για τὴν γέφυρα καὶ τὰ μάτια τοῦ ποῦ ἔδεσε, καὶ γιὰ τὸ τί ξαφνικὰ εἶχε σκεφθῆ.

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦ εἶπε τί εἶχε γίνῃ μὲ τὸ σακουλάκι καὶ τὰ φλουριά, γιατί ἀπὸ τὴν στενοχώρια τοῦ ὁ καλὸς συγχωριανὸς τοὺς δὲν ἄντεξε καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα.

—Καὶ εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ λυπᾶσαι, γυναῖκα; τῆς ἀποκρίθηκε ὁ γεωργός. Μ' αὐτὰ τὰ φλουριά ποῦ λές, λίγος θάταν ὁ καιρὸς ποῦ θὰ περνούσαμε καλά. Μετά, πάλι μὲ τὴν ἀτυχία μας θὰ τὰ βάζαμε. Ἐνῶ τώρα, ποτὲ πιά δὲν θὰ ξαναστενοχωρηθοῦμε. Εἶμαστε γεροί, μπορούμε νὰ δουλέψουμε. Δὲν εἶμαστε λοιπὸν ἄτυχοι, ἀλλὰ πολὺ πολὺ τυχεροί.

Καὶ ἀπὸ τότε ζήσανε καλά κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Διασκευή: Δότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου

Ο ΓΑΒΡΙΗΛ Ο ΜΥΛΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΩ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ἦταν ἕνας μυλωνᾶς καὶ τὸν ἔλεγαν Γαβριήλ. Ἦταν πολὺ φτωχός. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἀμπελάκι γύρω ἀπὸ τὸν ἀνεμόμυλό του καὶ περίμενε ἀπ' αὐτὸ νὰ φάη λίγα σταφύλια.

Ἐκεῖ κοντὰ ὁμως καθόταν καὶ μιὰ ἀλεποῦ, ποὺ τὴν ἔλεγαν κυρὰ-Μαριῶ. Αὐτὴ, κάθε πρωὶ πήγαινε στὸ ἀμπελάκι τοῦ φτωχοῦ Γαβριήλ καὶ τοῦ ἔτρωγε τὰ σταφύλια. Οὔτε μιὰ ρόγα δὲν ἄφηνε γιὰ τὸν καημένο τὸν Μυλωνᾶ.

Ὁ Γαβριήλ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, πάει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν μύλο καὶ μόλις βγῆκε ἡ κυρὰ-Μαριῶ νὰ φάη σταφύλια, τὴν ἀρπάζει κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν δείρη.

Ἄρχισε τότε ἡ κυρὰ-Μαριῶ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παρακάλια:

— Ἄχ, καλέ μου κυρ-Γαβριήλ, μὴ μὲ πειράζεις τὴν κακομοίρα καὶ θὰ δῆς πολλὰ καλὰ ἀπὸ μένα.

Ὁ μυλωνᾶς τὴν λυπήθηκε, δὲν τὴν πείραξε, μόνο τὴν κράτησε μέσα στὸν μύλο καὶ τοῦ ἔκανε δουλειές.

Μιά μέρα, λέει ἡ ἄλεποῦ στὸν Γαβριήλ:

—Κυρ-μυλωνᾶ, γιὰ ἄκουσέ με, τί θὰ σοῦ πῶ: Μήπως ἔχεις κᾶνα δυὸ φλουριά;

—Ἐχω λέει ἐκεῖνος. Ἐχω δυὸ φλουριά τῆς μάνας μου.

—Φτάνουν! Κι' ἐγὼ τόσα ἤθελα, λέει ἡ κυρὰ-Μαριώ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ καὶ δυὸ ἡ κυρὰ-Μαριώ, πάει ἴσια στὸ Παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ. Χτυπάει τὴν πόρτα. Τῆς ἀνοίγει μιὰ ὑπηρέτρια.

—Μπᾶ, ἡ κυρὰ-Μαριώ! Τί θέλει ἀπὸ τὸ Παλάτι;

—Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω δανεικὸ κανένα κόσκινο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κοσκινίζουν τὰ φλουριά. Δουλεύω σ' ἓνα πολὺ πλούσιο ἀφεντικὸ καὶ θέλει νὰ τοῦ κοσκινίσω τὰ φλουριά του, μὰ κόσκινο δὲν ἔχει.

—Ἐχουμε ἐμεῖς πολλὰ! τῆς λέει ἡ ὑπηρέτρια. Μόνον νὰ μᾶς πῆς πιὸ ἀπ' ὅλα θέλει.

—Δῶστε μου τὸ κόσκινο ποὺ κοσκινίζουν τὰ μικρὰ φλουριά, εἶπε ἡ κυρὰ-Μαριώ.

Τ' ἄκουσαν αὐτὰ καὶ οἱ ἄλλες ὑπηρέτριες καὶ εἶπαν μεταξὺ τους.

—Ἄς ἀλείψουμε λιγάκι μέλι κάτω ἀπὸ τὸ κόσκινο. Μπορεῖ νὰ κολλήσῃ καὶ σὲ μᾶς τίποτε.

Τὸ παίρνει τὸ κόσκινο ἡ Ἄλεποῦ, καὶ πονηρῆ καθὼς ἦταν, βλέπει ἀμέσως τὸ μέλι ἀπὸ κάτω. Πάει στὸν μύλο, κολλάει τὸ φλουράκι στὸν πάτω τοῦ κόσκινου, καὶ τὸ γυρνᾷ πάλι στὸ Παλάτι. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ τῆς ἀνοίγει πάλι ἡ ἴδια ὑπηρέτρια.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, λέει ἡ ἄλεποῦ, μόνο, κοπέλλα μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσης καὶ τὸ κόσκινο ποὺ κοσκινίζετε τὰ μεγάλα φλουριά.

—Νὰ σοῦ τὸ δώσουμε, λένε ὄλο χαρὰ καὶ οἱ ἄλλες, ποὺ πρόλαβαν καὶ εἶδαν τὸ φλουράκι κολλημένο στὸ κόσκινο. Καὶ ἀλείφουν μέλι καὶ στὸ ἄλλο καὶ τὸ δίνουν στὴν κυρὰ-Μαριώ.

Παίρνει πάλι ἡ ἄλεποῦ τὸ κόσκινο καὶ πάει τρεχάλα στὸν μύλο.

—Κὺρ-Γαβριήλ, δῶσε μου καὶ τὸ ἄλλο φλουρι νὰ τελειώσω τὴν δουλειὰ πὺ ἀρχισα, λέει στὸν μυλωνᾶ.

Παίρνει τὸ φλουρι τὸ κολλάει στὸ κόσκινο καὶ ἴσια πάλι στὸ Παλάτι. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ τῆς ἀνοίγουνε οἱ ὑπηρέτριες.

—Εὐχαριστῶ τίς κοπέλλες μου, λέει ἡ κυρὰ-Μαριώ. Μόνο θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι. Τὸ ἀφεντικό μου εἶναι πολὺ καλὸ παιδί καὶ πολὺ πλούσιος, καὶ θέλει ἓνα καλὸ κορίτσι νὰ παντρευτῆ. Μήπως ξέρετε κανένα νὰ τοῦ ταιριάξῃ; Δὲν ξέρετε τί ὄμορφος καὶ τί λεβέντης εἶναι!

Μόλις τὸ ἄκουσαν οἱ κοπέλλες τρέχουν ἀμέσως ἐπάνω καὶ τὸ λένε τοῦ Βασιλιᾶ. Ὁ Βασιλιᾶς εἶχε μιὰ κόρη πολὺ ὄμορφη, πὺ ἤθελε νὰ τὴν παντρέψῃ, καὶ ὅσα ἄκουσε τοῦ ἄρεσαν πολὺ. Βγαίνει λοιπὸν ἔξω καὶ λέει στὴν ἄλεποῦ:

—Δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρη, κυρὰ-Μαριώ, νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ νὰ τὸν δῶ κι' ἐγώ;

—Σταὺς ὀρισμούς σου, Βασιλιᾶ μου. Σήμερα εἶναι Σάββατο, τὴν Τετάρτη θὰ στὸν φέρω.

Φεύγει ἡ ἄλεποῦ ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ συλλογιζόταν, τί νὰ κάνῃ, γιατί ὁ γαμπρὸς δὲν εἶχε οὔτε δεῦτερο παντελόνι νὰ φορέσῃ. Πάει στὸν μύλο καὶ τὰ λέει ὅλα στὸν μυλωνᾶ.

—Δὲν ξέρεις, Γαβριήλ, τί δουλειὰ κατάφερα! Θὰ πάρῃς τὴν Βασιλοπούλα καὶ νὰ μὴ μιᾶς καθόλου!

Ὁ καημένος ὁ μυλωνᾶς, τί νὰ πῆ, ἔβαλε τὰ γέλια.

Ἡ ἄλεποῦ, ὅσο περνούσανε οἱ μέρες κι' ἔφτανε ἡ Τετάρτη, βασάνιζε τὸ μυαλό της, γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ παρουσιάσῃ πλούσιο τὸν καημένο τὸν μυλωνᾶ.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ Παλάτι ἦταν ἓνα χωράφι ἄσπαρτο, ὅλο βόλους ἀπὸ χῶμα. Πιάνει λοιπὸν καὶ δένει

ένα κλαδί στην ούρά της, κι ἄρχιζει νὰ τρέχη πάνω-κάτω στο χωράφι αὐτό. Σήκωσε σύννεφο τῆ σκόνη καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ ποὺ τὴν ἔβλεπαν, ἔλεγαν μεταξὺ τους:

—Κυττάξτε! Ἔρχεται ὁ γαμπρός. Πόσα πολλὰ εἶναι τ' ἀμάξια του!

Στὸ μεταξὺ ἀκοῦνε χτύπους στὴν πόρτα. Τρέχουν οἱ ὑπηρέτριες ν' ἀνοίξουν καὶ βλέπουν τὴν ἄλεποῦ μοναχὴ της.

—Ποῦνε ὁ γαμπρός, κυρὰ-Μαριῶ; τὴ ρωτοῦν.

—Ἄχ, κοπέλλες μου καὶ τί πάθαμε στὸ δρόμο. Κλέφτες μᾶς πιάσανε, μᾶς ξεγύμνωσαν, ἄφησαν τὸ γαμπρὸ χωρὶς ροῦχα καὶ λεφτά. Πῶς νᾶρθη λοιπὸν σὲ τέτοια χάλια στὸ Παλάτι;

Τ' ἀκούει ὁ Βασιλιᾶς. Καλεῖ ἐπάνω τὴν κυρὰ-Μαριῶ καὶ τῆς λέει:

—Περαστικά, κυρὰ ἄλεποῦ, καὶ μὴ στενοχωριέσαι. Λεφτὰ θέλεις; Ὅσα θέλεις! Καὶ ἀνοίγει μιὰ κάσα, γεμίζει ἓνα σακοῦλι φλουριά καὶ τὸ δίνει στὴν ἄλεποῦ. Τὸ παίρνει ἡ πονηρὴ καὶ τρεχάλα στὸν Μυλωνᾶ.

—Μπρός! τοῦ λέει. Σήκω! Φτωχὸς κοιμήθηκες καὶ πλούσιος ξυπνᾶς. Περπάτα καὶ μὴ μιλᾶς καθόλου.

Τὸν πάει σ' ἓνα μαγαζί, τὸν ντύνει ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, σωστὸ γαμπρό, καὶ φάνηκε ἡ λεβεντιὰ καὶ ἡ ὁμορφάδα τοῦ φτωχοῦ Γαβριήλ.

—Καὶ τώρα, τοῦ λέει ἡ ἄλεποῦ, πᾶμε στὸ Παλάτι. Καὶ κύτταξε νὰ φερθῆς ὅπως πρέπει.

Ὁ μυλωνᾶς μόλις μπῆκαν στὸ Παλάτι, χαιρέτησε ὄλους εὐγενικά. Ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν Βασιλιᾶ καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι μὲ σεβασμό.

Ὁ Βασιλιᾶς ὀλόχαρος πῆρε τὴν Βασιλοπούλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρουσίασε στὸν γαμπρό. Ὁ Σεμνὸς καὶ ὁμορφος Γαβριήλ ἄρεσε πολὺ τὴν Βασιλοπούλα καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκά.

—Μπράβο, παιδιά μου! λέει ὁ Βασιλιᾶς. Βλέπω πὼς ταιριάζετε καὶ γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παντρέψω.

Ἐὸ Γαβριήλ εἶχε γίνεи κατακόκκινος!

—Βασιλιᾶ μου, τοῦ λέει, δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ τούτη τὴν τιμὴ. Σὲ ξεγελάσαμε καὶ εἶναι ντροπὴ μας. Δὲν εἶμαι καθόλου πλούσιος. Εἶμαι φτωχὸς μυλωνᾶς. Ὅλη μου ἡ περιουσία εἶναι ὁ μύλος μου, ἓνα ἀμπελάκι καὶ δυὸ φλουράκια ποῦ μοῦ ἄφησε ἡ μάνα μου. Ἡ κυρὰ-Μαριῶ σκάρωσε αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ἐγὼ δὲν εἶπα ὄχι.

Καὶ ὁ Γαβριήλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ περίμενε τὴν τιμωρία.

Ἐὸ Βασιλιᾶς ὁμως χαμογέλασε. Τοῦ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ εἶπε :

—Γαβριήλ, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν λὲς ψέμματα. Αὐτὰ τὰ προτερήματα εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὰ πλούτη. Τέτοιος γαμπρὸς μοῦ χρειάζεται!

Καὶ πάντρεψε τὴν βασιλοπούλα μὲ τὸν μυλωνᾶ καὶ οἱ χαρὲς καὶ τὰ γλέντια κράτησαν 40 μέρες. Συγχωρήσανε καὶ τὴν κυρὰ-Μαριῶ γιὰ τὴν πονηριά της καὶ τῆς χαρίσανε τὸ ἀμπελάκι τοῦ Μυλωνᾶ.

Κι' ὄλοι ζήσανε καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα!

Διασκευή: Βέτα Κωστίδου - Λένη

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΥΓΗ

Μιά φορά κι' ένα καιρό, ζούσε ένας άνθρωπος πού τόν έλεγαν Μηνᾶ. Μά δέν ἦταν έξυπνος καί οἱ ἄνθρωποι τόν φώναξαν Κουτομηνᾶ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε καί μία κόρη. Τήν ἔλεγαν Αὐγή κι' ἦταν γιά τόν πατέρα της παρηγοριά, γιατί ἦταν πολὺ έξυπνη, ὁμορφη καί καλή.

Μιά μέρα ὁ Κουτομηνᾶς, ἄκουσε πῶς ὁ Βασιλιᾶς θά ἔδινε ἕνα μεγάλο κτῆμα σ' ὅποιον ἄντρα ἀπαντοῦσε πιὸ σωστά σέ τρία δύσκολα αἰνίγματα.

—“Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι έξυπνος, σκέφτηκε. Θὰ μπορούσα νὰ λύσω ἐγὼ τὰ αἰνίγματα καί θάπαιρνα τὸ κτῆμα πού δέν ἔχω ὁ φτωχός! Καί γύρισε στὸ σπίτι του ἀμίλητος ἀπὸ τὴν στενοχώρια.

Μόλις τόν εἶδε ἡ Αὐγή:

—Τί ἔχεις, πατερούλη μου; τόν ρώτησε. Γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος;

—Γιατί ἂν ἤμουν έξυπνος τῆς εἶπε ὁ Κουτομηνᾶς, θά ἔλυνα τὰ αἰνίγματα πού εἶπε ὁ Βασιλιᾶς καί θάπαιρνα ἕνα κτῆμα.

— Καὶ ποιά εἶναι τὰ αἰνίγματα τοῦ Βασιλιᾶ; τὸν ρώτησε ἡ Αὐγή.

— Ἄχ, εἶναι τόσο δύσκολα! τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Νά, θέλει ἓνας ἄντρας νὰ τοῦ βρῆ πιὸ εἶναι τὸ πιὸ γρήγορο πρᾶγμα στὸν κόσμο. Ἐπειτα πιὸ εἶναι τὸ πιὸ βαρὺ. Κι' ἀκόμα πιὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀπαραίτητο. Καὶ κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του. Ποῦ νὰ τὰ βρῶ ἐγὼ ὁ καημένος ὁ κουτός!

Ἡ Αὐγή σκέφτηκε λίγη ὥρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅταν ὀρίση ὁ βασιλιᾶς τὴν μέρα γιὰ νὰ πᾶνε οἱ ἄντρες νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, θὰ σοῦ πῶ τί νὰ τοῦ πῆς καὶ νὰ δῆς πὺθὸν θὰ κερδίσης.

Πραγματικά, ὅταν ὀρίστηκε ἡ μέρα, ἡ Αὐγή ξύπνησε τὸν πατέρα της πρωὶ-πρωὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, πατέρα μου, στὸ Βασιλιᾶ καὶ πές του πὺθὸν τὰ βρῆκες τὰ αἰνίγματά του. Τὸ πρᾶγμα τὸ πιὸ γρήγορα στὸν κόσμο εἶναι ὁ νοῦς. Γιατὶ μπορεῖ ἐδῶ νὰ εἴμαστε ἐμεῖς, κι' ὁ νοῦς μας σ' ἄλλη χώρα!

— Εἶσαι στ' ἀλήθεια ἔξυπνη, Αὐγή! τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ τὸ δεύτερο τὸ βρῆκες;

— Ναί! Τὸ πιὸ βαρὺ εἶναι ἡ φωτιά, εἶπε ἡ Αὐγή. Γιατὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴ σηκώσει!

— Κόβει στ' ἀλήθεια τὸ μυαλό σου, Αὐγή! τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ τὸ τρίτο;

— Τὸ πιὸ ἀπαραίτητο εἶναι ὁ ἀέρας πὺθὸν ἀναπνέουμε, εἶπε ἡ Αὐγή. Γιατὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν ζοῦμε!

— Ἄχ, μπράβο κόρη μου καλή! τῆς εἶπε ὁ Κουτομηνᾶς εὐτυχισμένος. Δὲν ἔχω ξαναδῆ πιὸ ἔξυπνη κοπέλλα.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας νὰ πάη στὸν Βασιλιᾶ.

Ὅταν μαζεύτηκαν κι' οἱ ἄλλοι, τοὺς ρώτησε ὁ Βασιλιᾶς ἂν εἶχε βρῆ κανεὶς τὰ αἰνίγματά του.

— Τὸ πιὸ γρήγορο εἶναι τὸ πουλί, εἶπε ἓνας.

— Λάθος! τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς.

— Ὁ λαγός! εἶπε ἓνας ἄλλος.

—Λάθος! τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς.

—Τὸ ἄλογο! εἶπε ἓνας τρίτος.

—Λάθος! εἶπε ξανὰ ὁ Βασιλιᾶς.

Μὰ ὅταν εἶπε ὁ Κουτομηνᾶς πὼς εἶναι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου:

—Σωστά! φώναξε, σωστά, γιατί ἐδῶ εἶν' ὁ ἄνθρωπος κι' ὁ νοῦς του μπορεῖ νᾶναι μακρυά! Μπράβο, Κουτομηνᾶ!

Τοὺς ρώτησε μετὰ ποιὸ βρήκανε πὼς ἦτανε τὸ πιὸ βαρὺ πρᾶγμα στὸν κόσμο.

—Τὸ σίδηρο, εἶπε ἓνας.

—Ὁ βράχος, εἶπε ἄλλος.

—Τὸ μολύβι, ἓνας ἄλλος.

Μὰ «Λάθος!» σ' ὅλους ἔλεγε ὁ Βασιλιᾶς. Ὅταν ὁμοῦς εἶπε ὁ Κουτομηνᾶς πὼς εἶναι ἡ φωτιά,

—Σωστά! φώναξε, σωστά, γιατί κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴ σηκώσει! Μπράβο, Κουτομηνᾶ!

Καὶ ρώτησε μετὰ ποιὸ βρήκανε πὼς ἦτανε τὸ πιὸ ἀπαραίτητο στὸν κόσμο.

—Τὰ λεφτά! εἶπε ἓνας.

—Τὸ ψωμί! εἶπε ἄλλος.

—Τὸ σπίτι! ἓνας ἄλλος.

Μὰ «Λάθος!» σ' ὅλους ἔλεγε ὁ Βασιλιᾶς. Ὅταν ὁμοῦς εἶπε ὁ Κουτομηνᾶς πὼς εἶναι ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέουμε.

—Σωστά! φώναξε, σωστά, γιατί χωρὶς αὐτὸν δὲν ζοῦμε! Τὸ κτῆμα τὸ κέρδισες ἐσὺ Κουτομηνᾶ!

Σὰν ἔφυγαν ὁμοῦς οἱ ἄλλοι, ὁ Βασιλιᾶς τὸν φώναξε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

—'Απ' τὸνομά σου φαίνεται, Κουτομηνᾶ, πὼς ἔξυπνος δὲν εἶσαι. Πές μου, λοιπόν, θέλω νὰ μάθω ποιὸς βρῆκε τὰ αἰνίγματα. Τὸ κτῆμα τώρα πιά τὸ κέρδισες, γι' αὐτὸ νὰ μὴ φοβᾶσαι. Μὰ θέλω τὴν ἀλήθεια νὰ μοῦ πῆς!

Καὶ ὁ Κουτομηνᾶς ποὺ ψέμματα δὲν ἔλεγε ποτέ του, τοῦ εἶπε πὼς τὰ αἰνίγματα τὰ βρῆκε ἡ κόρη του ἡ Αὐγή.

Ὁ βασιλιᾶς ἐθαύμασε πολὺ τὴν ἐξυπνάδα της καὶ ζήτησε νὰ τὴ γνωρίσῃ. Τὴν πῆγε στὸ παλάτι ὁ Κουτομηνᾶς, κι' ὅταν τὴν εἶδε ὁ Βασιλιᾶς, τότε πιά θαμπώθηκε κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της! Ζήτησε λοιπὸν ἀμέσως νὰ τὴν παντρευτῆ. Μὰ πρῶτα ἔπρεπε νὰ τοῦ ὑποσχεθῆ πὼς ποτὲ δὲν θ' ἀνακατωνόταν στὶς δουλειές του. Ἄν τὸ ξεχνοῦσε αὐτό, τῆς εἶπε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παλάτι!

Δέχτηκε ἡ Αὐγὴ, καὶ γίνανε οἱ γάμοι μὲ χαρὲς καὶ πανηγύρια.

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ κάποια μέρα, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Παλατιοῦ ἡ Αὐγὴ νὰ δένη σ' ἓνα δένδρο τὸ γαιδουράκι του κάποιος ἀγωγιάτης. Τὸ ἄφησε ἐκεῖ καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο πλησίασε ἓνας ἄλλος ἀγωγιάτης, πῆρε τὸ σαμᾶρι ἀπὸ τὸ δεμένο γαιδουράκι καὶ τὸ φόρεσε στὸ δικό του. Μὰ ἐκείνη τῆ στιγμὴ γύρισε ὁ πρῶτος. Εἶδε τὸ σαμᾶρι στὸ ξένο γαιδουράκι, κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Ὁ ἄλλος ὅμως τίποτα! Ἔλεγε πὼς ἦτανε δικό του! Μπήκανε λοιπὸν μέσ' στὸ Παλάτι γιὰ νὰ τοὺς λύσῃ ὁ Βασιλιᾶς τὴ διαφορὰ τους. Ὁ Βασιλιᾶς ἔλειπε σὲ ταξίδι. Τότε ἡ Αὐγὴ παρουσιάστηκε μπροστά τους καὶ τοὺς εἶπε πὼς ὄλα τᾶχε δῆ ἀπ' τὸ παράθυρό της. Ἔλυσε λοιπὸν τὴ διαφορὰ ἐκείνη: Τὸ σαμᾶρι τῷδωσε στὸν πρῶτο ἀγωγιάτη!

Ὅταν γύρισε ὁ Βασιλιᾶς, πολὺ ἐθύμωσε ποὺ ἔμαθε πὼς ἡ Αὐγὴ δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεσή της. Ἦταν δουλειὰ δική του νὰ κάνῃ τὸν κριτῆ. Ἐκείνη δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀνακατωθῆ.

—Τώρα, λοιπὸν, πρέπει νὰ φύγῃς, τῆς εἶπε. Μ' ἀφοῦ εἶσαι ἡ Βασίλισσα, θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πάρῃς μαζί σου ὅποιο πρᾶγμα ἀγαπᾷς πιο πολὺ ἀπ' τὸ Παλάτι.

—Καλά, Βασιλιᾶ μου· ἀποκρίθηκε ἡ Αὐγὴ. Νὰ φᾶμε ὅμως πρῶτα, καὶ φεύγω μετὰ.

—Καλά. Ἄς γίνῃ ἔτσι, εἶπε ὁ Βασιλιᾶς.

Ἔδωσε ἡ Αὐγὴ διαταγὴ καὶ ἐτοιμάσαν τὸ τραπέζι.

Μὰ σ' ἓναν ἔμπιστο ὑπηρέτη της ἐξήγησε πὼς ἔπρεπε νὰ ρίξη στὰ κρυφὰ μέσ' στὸ κρασί τοῦ Βασιλιᾶ κάτι ποῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ κοιμηθῆ βαθειά.

Δὲν πρόφθασαν πραγματικὰ νὰ τελειώσουν τὸ φαῖ, κι' ὁ Βασιλιᾶς κοιμήθηκε! Τότε διέταξε ἡ Αὐγὴ νὰ τὸν σηκώσουνε προσεκτικὰ καὶ νὰ τὸν πᾶν στὸ σπίτι της.

Ἵταν ἀργὰ τῆ νύχτα ξύπνησε ὁ Βασιλιᾶς, δὲν ἤξερε ποῦ ἦταν. Βλέπει στὸ πλάϊ τὴν Αὐγὴ καὶ τὴν ρωτάει θυμωμένος:

— Πές μου ἀμέσως ποῦ με ἔφερες καὶ τί εἶναι ἐδῶ!

— Τὸ σπίτι μου εἶναι Βασιλιᾶ μου, τοῦπε ἐκείνη χαμογελαστή.

— Τὸ σπίτι σου; Καὶ τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ ἐδῶ; τὴ ρώτησε με πιὸ πολὺ θυμὸ ὁ Βασιλιᾶς.

— Μὰ δὲν με ἄφησες, καλέ μου Βασιλιᾶ, νὰ πάρω ἀπ' τὸ Παλάτι αὐτὸ ποῦ ἀγαποῦσα πιὸ πολύ; τοῦ εἶπε πονηρὰ ἡ Αὐγὴ. Ἐγὼ οὔτε τὰ πλούτη σου ἤθελα, οὔτε καὶ τὰ καλά σου. Ἐσένα ἀγαποῦσα πιὸ πολύ, κι' ἐσένα πῆρα.

Τότε μαλάκωσε ὁ θυμὸς τοῦ Βασιλιᾶ. Ἵταν μεγάλη ἡ ἐξυπνάδα τῆς Αὐγῆς μὰ κι' ἡ ἀγάπη ποῦ τοῦ εἶχε κατάλαβε πὼς ἦταν πιὸ μεγάλη.

— Σὲ συγχωρῶ, τῆς εἶπε. Τὸ ἀξίζεις! Δὲν εἶσαι μόνον ὁμορφη, οὔτε μονάχα ἐξυπνη, μὰ βλέπω καὶ πὼς μ' ἀγαπᾶς πραγματικά! Κι' ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ με βοηθᾶς καὶ στὶς δουλειές μου ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός.

Ἵτσι ἡ Αὐγὴ γύρισε πάλι στὸ Παλάτι με τὸν Βασιλιᾶ. Ἵταν ἀγαπημένοι, κάνανε πολλὰ παιδιὰ, καὶ ζήσανε τὰ χρόνια τους με ὑγεία καὶ χαρά!

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΣ

άποτε τὰ βότανα και τὰ ἀγριολούλουδα μάλλω-
ναν μεταξύ τους για τὸ ποιό εἶναι τὸ πιὸ εὐγε-
νικό. Καθένα ἔλεγε τὰ προτερήματά του και
ὕπερηφανευόταν, ἄλλο για τ' ἄνθη του, ἄλλο για
τὴ δροσιά του, ἄλλο για τὰ φύλλα του, κι' ἄλλο
για τὴ μυρωδιά του. Μὰ ξαφνικά νὰ και ἡ τσου-
κνίδα στή μέση!

Ἔοια τὰ φυτὰ τοῦ κάμπου ξαφνιάστηκαν μόλις τὴν
εἶδαν. Μὰ τί εἶχε νὰ πῆ; Μήπως νὰ ἐπαινεθῆ για τὴν εὐ-
γένειά της;

Ἡ τσουκνίδα χωρίς νὰ δώση καμμιά σημασία στὰ
μουρμουρίσματα τῶν ἄλλων, ἄρχισε νὰ φωνάζη βραχνά -
βραχνά, ἐνῶ κουνούσε τ' ἀγκαθωτά της φύλλα:

— Καλέ, ποιός μιᾶ ἐδῶ για εὐγένεια; Μήπως τὸ θυμάρι
ποὺ καπνίζει τοὺς φούρνους τοῦ χωριοῦ; Ἡ κυρὰ-ρίγανη
ποὺ νοστιμίζει τὰ φαγητὰ τοῦ μαγεριοῦ; Ἡ γριά-μολό-
χα, ἡ μαλακτική, ποὺ τὴν βρίσκεις στὰ φαρμακεῖα ἢ τὸ
χαμομήλι μὲ τὰ κίτρινα μοῦτρα του; Δὲν μπορεῖ κανεὶς
ἄλλος νὰ καυχηθῆ για τὴν εὐγένειά του ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Τὰ βότανα καὶ τὰ ἀγριολούλουδα μόλις ἄκουσαν τὴν τσουκνίδα νὰ μιᾷ μὲ τόση αὐθάδεια τὰ ἔχασαν, μὰ ὕστερα ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ἡ τσουκνίδα ἔκανε πῶς δὲν τὸ πρόσεξε καὶ εἶπε δυνατότερα:

— Μοῦ φαίνεται παράξενο πὺ ἀπορεῖτε γιὰ τὴν εὐγένειά μου. Νὰ σᾶς ἐξηγήσω λοιπόν. Ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐγενικὸ φυτὸ τοῦ κόσμου; Ὅλοι θὰ μοῦ πῆτε: ἡ τριανταφυλλιὰ! Λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη τῆς τριανταφυλλιᾶς!

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ τσουκνίδα, τότε πιά τὰ φυτὰ δὲν κρατήθηκαν, κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Ἐ, ὄλα τὰ περιμέναμε ἀπὸ τὴν τσουκνίδα, ὄχι ὁμως κι' αὐτό!

Καὶ πρῶτο τὸ θυμάρι, πὺ πρὶν λίγο τὸ εἶχε προσβάλει ἡ τσουκνίδα, ρώτησε:

— Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ εἶσαι ἐσὺ ἐξαδέλφη τῆς τριανταφυλλιᾶς;

— Θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως.

— Βέβαια καὶ νὰ τὸ ἀποδείξης, φωνάζει καὶ ἡ ρίγανη πὺ πῆρε θάρρος.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἐξαδέλφη τῆς τριανταφυλλιᾶς θὰ πρέπει νὰ τῆς μοιάζης, εἶπε τὸ χαμομήλι.

— Βέβαια καὶ τῆς μοιάζω, ἀπάντησε ὑπερήφανα ἡ τσουκνίδα.

Ὅλα τὰ βότανα σηκώθηκαν ἐπάνω στὶς ρίζες τους γιὰ νὰ δοῦν σὲ τί ἔμοιαζε ἡ τσουκνίδα τῆς τριανταφυλλιᾶς, ἀλλὰ κανένα δὲν εὔρισκε καμμιά ὁμοιότητα μεταξύ τους.

— Ποῦ εἶναι τὰ ὠραῖα σου τριαντάφυλλα; τὴν ρωτᾷ τότε τὸ θυμάρι.

— Τριαντάφυλλα δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ λίγο ταπεινωμένη ἡ τσουκνίδα.

— Ποῦ εἶναι ἡ ὠραία σου μυρωδιά; τὴν ρωτᾷ ἡ ρίγανη.

— Μυρωδιά δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ περισσότερο ταπεινωμένη ἢ τσουκνίδα.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; Σὲ τί τέλος πάντων μοιάζεις τῆς ἑξαδέλφης σου; τὴν ρωτοῦν ἀνυπόμονα ὄλα τὰ φυτά.

— Ἔχω κι' ἐγὼ ἀγκάθια! Σ' αὐτὸ μοιάζω τῆς τριανταφυλλιᾶς.

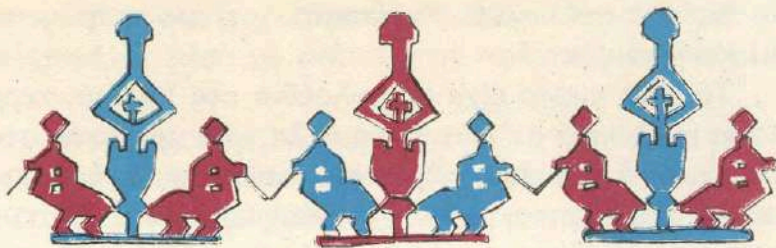
Μόλις ἀκοῦσαν τὰ φυτὰ αὐτὸ τὸν λόγο, ἔ, τότε χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴ φασαρία. Φωνές, γέλια, σφυρίγματα, κι' ἐφώναζαν μεταξύ τους:

— Εἶδες ἐκεῖ; Χαρὰ στὴν ὁμοιότητα ποὺ ἔχει μὲ τὴν τριανταφυλλιᾶ! Δὲν βρῆκε νὰ πάρη κανένα ἀπὸ τὰ προτερήματά της, παρὰ τῆς ἔμοιασε μονάχα στὸ μόνο της ἐλάττωμα καὶ καμαρώνει μάλιστα γι' αὐτό! Θέλει νὰ μᾶς κάνει καὶ τὴν ἐξευγενισμένη. Χά, χά, χά!

Ἡ τσουκνίδα τότε καταντροπιᾶστηκε. Ἔτρεξε καὶ κρύφτηκε σ' ἓνα χαντάκι καὶ ἀπὸ τὸ κακό της μεγάλωσαν περισσότερο τ' ἀγκάθια της. Μὰ ἀπὸ τότε, ποτὲ δὲν ὑπερηφανεύτηκε, ὅτι ἦταν ἑξαδέλφη τῆς τριανταφυλλιᾶς.

*Διασκευή: Μαίρη Μπαλάσα
Βέτα Κωστίδου - Λένη*

ΟΙ ΔΥΟ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ

ιά φορά κι' έναν καιρό, ήτανε δυο γειτόνισσες. Ἡ μιά, πάντα εὐχαριστημένη! "Όλα τᾶβλεπε ὀμορφα καὶ χαιρότανε γιὰ κάθε τί καλό. Τὸ γέλιο δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ στόμα της καὶ ἡ χαρὰ ἀπ' τὴν καρδιά της. Κι' ἔτσι ἦτανε καὶ τὰ παιδιὰ της. Ἡ ἄλλη, πάντα στενοχωρημένη! "Όλα τᾶβλεπε ἄσχημα καὶ θύμωνε μὲ τὸ παραμικρό. Πίκρα εἶχε στὸ στόμα της καὶ λύπη στὴν καρδιά της. Κι' ἔτσι ἦτανε καὶ τὰ παιδιὰ της.

Χόρευε καὶ γέλαγε μὲ τὰ παιδιὰ της ἀγκαλιὰ ὀλημερίς ἢ μιά. Γκρίνιαζε καὶ μάλωνε μὲ τὰ δικά της ἢ ἄλλη. Πάχαιναν, μεγάλωναν κι' ὀμόρφαιναν τῆς πρώτης τὰ παιδιὰ. Ἀδύνατα, στριφνά, χλωμά, ἐμένανε τῆς ἄλλης.

Μιά μέρα ἀναγκάστηκε ἡ πρώτη ἢ κυρά, νὰ πάη μακρὰ γιὰ μιὰ δουλειὰ. Ἄργησε καὶ βράδυνασε, κι' ἡ νύχτα τὴν καημένη τὴν βρῆκε ἀκόμη νὰ πηγαίνει. Ἐπιασε κρῦο, χιονίζε, κι' ἐκείνη παγωμένη, τὴν πόρτα μιᾶς καλύβας χτύπησε νὰ μπῆ νὰ ζεσταθῆ. Τῆς ἀνοιξαν καὶ τί νὰ

δη! Δώδεκα παλληκάρια κάθονταν τριγύρω στην φωτιά και κουβέντιαζαν.

Τὰ τρία πρώτα εἶχανε λουλούδια στὰ μαλλιά, κεράσια κατακόκκινα στ' αὐτιά. Τὰ ἄλλα τρία κράταγαν στάχυα ξανθωπά. Τὰ πάρα πέρα τρία, σταφύλια σὲ τσαμπιά. Τὰ τρία τὰ ὑπόλοιπα, γοῦνες χοντρές φορούσανε καὶ σκούφους στὸ κεφάλι.

Ἐκαίγε τὸ μαγκάλι, καλωσορίσαν τὴν κυρὰ καὶ κάθησε κι' αὐτὴ κοντά.

—Ποιοὶ εἴσθε, παλληκάρια μου; τοὺς ρώτησε δειλά.

—Οἱ μῆνες εἴμαστε οἱ δώδεκα, εἶπαν τὰ παλληκάρια. Καὶ μιὰ πού ἦρθες ὡς ἐδῶ, πές μας καλὴ κυρὰ, ποιούς ἀπὸ μᾶς τοὺς δώδεκα οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν;

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ λουλούδια. Μάρτιο, Ἀπρίλιο καὶ Μάιο μᾶς λέν.

—Τί λέτε, παλληκάρια μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ. Ἐσᾶς μὲ τὰ κεράσια; Τὰ φρούτα καὶ τὰ λούλουδα, τὸ πράσινο χορτάρι!

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς, πού κράταγαν τὰ στάχυα. Ἰούνιο, Ἰούλιο καὶ Αὐγουστο μᾶς λέν.

—Τί λέτε, παλληκάρια μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ. Ἐσᾶς τοὺς θεριστάδες; Χαιρόμαστε τὸν ἥλιο σας καὶ δὲν κρυώνουν οἱ φτωχοί, κι' εἶναι μεγάλη ἡ μέρα!

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ τσαμπιά. Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος εἶν' τὰ ὀνόματά μας.

—Τί λέτε, παλληκάρια μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ. Ἐσᾶς πού φέρνετε κρασί καὶ μᾶς εἰδοποιεῖτε τὸ κρύο πὼς μᾶς ἔρχεται νὰ νοικοκυρευτοῦμε;

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ γουναρικά. Δεκέμβριο λέν τὸν ἕνα μας, Ἰανουάριο τὸν ἄλλον, Φεβρουάριο τὸν τρίτο τὸν κουτσὸ μὲ τίς πιὸ λίγες μέρες.

—Τί λέτε, παλληκάρια μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ. Χωρὶς ἐσᾶς οἱ ἄνθρωποι ὅλο πού θὰ δουλεύαν. Ὅλο θὰ σπέρ-

ναν, θὰ ὄργωναν, ξεκούραση δὲν θᾶβρισκαν. Ἐνῶ μὲ σᾶς, κλεισμένοι μὲς' τὰ σπίτια, τὴν κούρασή τους τὴν ξε-
χνοῦν.

Καὶ εἶπε τέλος ἡ κυρά:

—Ὅλοι σας εἶστε χρήσιμοι, ὅλους σᾶς ἀγαποῦμε!

Κι' ἐκεῖνοι μὲ χαρά, γιὰ τὰ καλά της λόγια, ἓνα σακὶ χρυσᾶ φλουριά καὶ δῶρα τὴ φορτώσαν. Κι' ἔφυγε χαρού-
μενη νὰ πάη στὰ παιδιὰ της.

Ἔσκασε ἡ ἄλλη ἢ στριφνὴ, σὰν εἶδε τὰ καλά της.

—Μὰ ποῦ τὰ βρήκες τὰ φλουριά, καλὴ γειτόνισσά μου;
τὴ ρώταγε καὶ θάμπωνε καὶ ζήλευε ἡ καρδιά της.

—Τὸ καὶ τό, γειτόνισσα τῆς εἶπε ἡ καλή. Μοῦ τᾶδω-
σαν οἱ μῆνες μας, σὲ μιὰ καλύβα, μακρὰ, πίσω ἀπ' τὸ
λόφο, πέρα!

Ξεκίνησε καὶ ἡ στριφνὴ, μὲ μιὰ λαχτάρα στὴν ψυ-
χή, νὰ πάη νὰ τοὺς βρῆ, ν' ἀρπάξη ὅσα πὶο πολλὰ μπορεῖ.
Ἔφτασε καὶ δὲν χτύπησε τὴν πόρτᾶ τῆς καλύβας. Μπῆκε
μὲ φόρα βιαστικά, νὰ δῆ τὰ παλληκάρια.

—Καλῶς την, τὴν ἀρχόντισσα, εἶπαν ἐκεῖνα. Καὶ μετὰ:

—Πές μας, κυρά, τὴ ρώτησαν. Ποιούς ἀπὸ μᾶς τοὺς δώ-
δεκα οἱ ἄνθρωποι, λές, προτιμοῦν;

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ λουλούδια. Μάρ-
τιο, Ἀπρίλιο καὶ Μάιο μᾶς λέν.

—Χά, χά! Ἐσᾶς! ἔκανε ἐκείνη. Τοὺς ἄστατους! Μιὰ ζέ-
στη καὶ μιὰ κρύο. Ἀρρώστειες μᾶς γεμίζετε. Κανένας δὲν
σᾶς θέλει.

—Μήπως ἐμᾶς; εἶπαν οἱ τρεῖς ποὺ κράταγαν τὰ στάχυα.
Ἰούνιο, Ἰούλιο καὶ Αὐγουστο μᾶς λέν.

—Χά, χά! Ἐσᾶς! ἔκανε ἐκείνη. Ξεχνᾶτε πὼς μᾶς σκάτε
κάθε φορὰ τὸ καλοκαίρι. Ἰδρώνουμε, ὑποφέρουμε. Κανέ-
νας δὲν σᾶς θέλει.

—Μήπως ἐμᾶς; ρώτησαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ τσαμπιά. Σε-
πτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος εἶν' τὰ ὀνόματά μας.

—Χά, χά! Ἐσᾶς! ἔκανε ἐκείνη. Ποῦ μόλις ἔρθετε, βροχὲς καὶ συννεφιὲς δὲν μᾶς ἀφήνουν ἤσυχους. Κανένας δὲν σᾶς θέλει.

—Τότε ἐμᾶς! εἶπαν οἱ τρεῖς μὲ τὰ γουναρικά. Δεκέμβριο λὲν τὸν ἕνα μας, Ἰανουάριο τὸν ἄλλο, Φεβρουάριο τὸν τρίτο μας μὲ τίς πιὸ λίγες μέρες.

—Χά, χά! Οὔτε κι' ἔσᾶς! ἔκανε ἐκείνη. Ποῦ μᾶς ξυλιάζετε στὸ κρῦο καὶ στὸ χιόνι. Κι' εἶναι κι' ὁ ἕνας σας κουτσός. Κανένας δὲν σᾶς θέλει.

—Καλά, τῆς ἀποκρίθηκαν τότε τὰ παλληκάρια. Πάρε καὶ γιὰ τὸν κόπο σου ἐτοῦτο τὸ σακί. Δὲν θὰ τ' ἀνοίξης ὅμως, παρὰ μονάχα σὰν θὰ πᾶς στὸ σπίτι τὸ δικό σου.

Ἐφυγε ἐκείνη βιαστική. Βαρύ, πολὺ βαρὺ φαινόταν τὸ σακί. Πολὺ κοπίασε, κουράστηκε πολὺ. Μὰ ὅλο καὶ σκεφτότανε πὼς θάτανε ἀπ' τὸ χρυσάφι τὸ πολὺ.

Ἐφθασε κι' ἀνυπόμονη τῶσχισε γιὰ νὰ βρῆ πόσο χρυσάφι ἔβαλαν οἱ μῆνες στὸ σακί. Καὶ τί νὰ δῆ! Πέτρες πολλές, πέτρες μεγάλες καὶ μικρές, σκληρὲς σὰν τὴν καρδιά της!

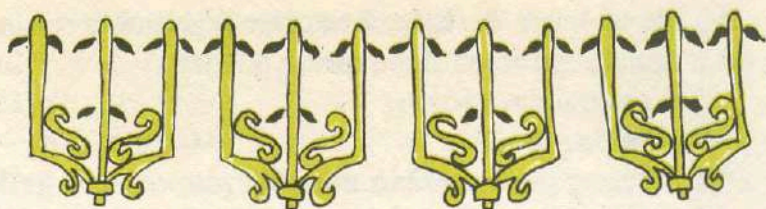
Τότε κατάλαβε μὲ μιᾶς, πὼς μὲ κακίες καὶ θυμοὺς τίποτα δὲν κερδίζει. Ἄκουσε γέλια καὶ χαρὲς ἀπὸ τὴν διπλανή, καὶ εἶπε πιά πὼς θᾶπρεπε κι' ἐκείνη νὰ τῆς μοιάση.

Σταμάτησε, λοιπόν, τίς γκρίνιες καὶ τοὺς τσακωμοὺς, καὶ τίς κακίες, τοὺς θυμοὺς, καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε καλή, χαρούμενη κι' εὐγενική, σὰν τὴν γειτόνισσα τὴν διπλανή.

Καὶ ζῆσαν τότε πιά καλά, κι' αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ της!

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδρουτσοπούλου

ΤΟ ΠΕΝΤΑΡΑΚΙ

ιά φορά κι' ένα καιρό, σ' ένα μακρινό χωριό, ζούσανε δυό γεροντάκια: ὁ γερούλης κι' ἡ γριά. Ἄπ' τὰ χρόνια τὰ πολλὰ δὲν εἶχανε πιὰ δοντάκια. Εἶχαν μόνο λίγες τοῦφες ἄσπρα, κάτασπρα μαλλιά.

Ἦτανε πολὺ φτωχοὶ καὶ γιὰ νᾶχουνε φαῖ, πήγαινε κάθε πρωὶ ἡ καημένη ἡ γριούλα στοῦ χωριοῦ τὴν ἐκκλησιά, γιὰ ν' ἀνάψη τὰ καντήλια, νὰ μαζέψη τὰ κεριά, νὰ σκουπίση, νὰ φροντίση νᾶναι πάντα καθαρὴ. Κι' οἱ καλοὶ συγχωριανοὶ ὄλο καὶ καμμιά δραχμούλα τῆς ἀφήναν στὴν τσεπούλα. Κι' ἔτρεχε ἡ γριά στὸ φούρνο κι' ἔπαιρνε λίγο ψωμί.

Καθὼς σκούπιζε μιὰ μέρα τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς, βρῖσκει ἓνα πενταράκι!

— Ἄχ! σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! εἶπε μὲ χαρὰ ἡ γριά. Νά κι' ἐγὼ πού βρῆκα κάτι! Ποῦχα τύχη μιὰ φορά! Θὰ χαρῆ τὸ γεροντάκι καὶ θὰ φᾶμε μιὰ χαρά!

Κι' ἔδесе τὸ πενταράκι μ' ἓνα κόμπο στὸ μαντῆλι. Μπῆκε μέσ' στὴν ἐκκλησιά, ἀναψ' τὸ στερνὸ καντήλι καὶ τρεχάτη βιαστικά, πήγε γιὰ νὰ πῆ στὸν γέρο στὴν αὐλὴ τί εἶχε βρῆ!

Μόλις τᾶκουσε ὁ γέρος, ἔσπασε τὴν κεφαλὴ του γιὰ νὰ βρῆ τί ν' ἀγοράσουν. Λέει τότε ἡ γριά:

—Ν' ἀγοράσω καρυδάκια;

Μὰ ὁ γέρος ἀπαντᾷ:

—Θὰ πετάξης τὰ τσοφλάκια καὶ δὲν ἔχεις καὶ δοντάκια!

Λέει πάλι ἡ γριά:

—Ν' ἀγοράσω μυγδαλάκια;

Μὰ ὁ γέρος ἀπαντᾷ:

—Θὰ πετάξης τὰ τσοφλάκια καὶ δὲν ἔχεις καὶ δοντάκια.

Ξαναλέει ἡ γριά:

—Ν' ἀγοράσω φουντουκάκια;

Μὰ ὁ γέρος ἀπαντᾷ:

—Θὰ πετάξης τὰ τσοφλάκια καὶ δὲν ἔχεις καὶ δοντάκια.

Τότε λέει ἡ γριά:

—Ν' ἀγοράσουμε μελάκι!

Μὰ ὁ γέρος πάλι λέει:

—Θὰ κολλήσῃ στὸ πιατάκι.

—Θὰ κολλήσῃ στὸ πιατάκι μὰ θὰ φᾶμε καὶ λιγάκι, λέει μὲ πείσμα ἡ γριά.

Κι' ἀγοράσανε μελάκι! Ποῦ νὰ ξέρανε ἀλήθεια πὼς θὰ βροῦν πολὺ μπελᾶ! Πῆγε ὁ γέρος γιὰ νὰ φάῃ, λαίμαργα καὶ βιαστικά, μὲ τὸ στόμα ἀπὸ τὸ πιᾶτο! Καὶ ἡ μούρη του κολλᾶ!

Πάει κι' ἡ γριά, κολλᾶ...

πάει ὁ σκύλος καὶ κολλᾶ...

πάει ἡ μύγα καὶ κολλᾶ...

πάει ἡ κότα καὶ κολλᾶ...

πάει ἡ κατσίκα καὶ κολλᾶ...

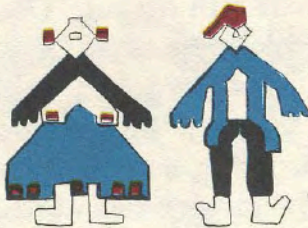
πάει ὁ γάϊδαρος, κολλᾶ...

Τί νὰ κάνουν οἱ καημένοι, τράβαγε ἀπ' τὴ μιὰ ὁ ἕνας, κι' ὁ ἄλλος τράβαγε ἀπ' τὴν ἄλλη. Μὰ κανένας δὲν μπο-

ροῦσε τὴν μουρίτσα του νὰ βγάλη. Κι' ἦταν ὅλοι τους
γιὰ γέλια, ἔτσι ποὺ ἦταν μαζεμένοι, κολλημένοι μὲ τὰ
μέλια!

Μὰ στὸ τέλος δυνατά, δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ ὁ Ψυρ-
ρῆς ὁ γαϊδαράκος. Καὶ ξεκόλλησε ὁ γεράκος! Δίνει τότε
ἄλλη μιὰ, καὶ ξεκόλλησε ἡ γριά! Ξανακλώτσησε καὶ πάλι
καὶ ξεκόλλησαν κι' οἱ ἄλλοι. Μὰ ἀπὸ τότε ἡ γριά μὲ τὸν
λαίμαργο γεράκο, τὸ μελάκι ἀπ' τὸ πιᾶτο τῶτρωγαν μὲ τὸ
κουτάλι!

*Διασκευή: Ἀντιγόνη Ρίζου - Βαϊάνη
Λότη Πέτροβιτς Ἀνδροντισσοπούλου*

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΥΓΑ

Μιά φορά κι' ένα καιρό, σ' ένα νησάκι μακρινό, ἔφτασε ένα καράβι. Ρίξαν οἱ ναῦτες ἄγκυρα καὶ βγήκαν στὴ στεριά. Ὁ καπετάνιος ἔμεινε. Ἦτανε κουρασμένος. Ὅμως, σὲ λίγο πεινασμένος, ἔτρεξε νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ στὴν ταβερνούλα τὴν πιὸ κοντινὴ. Μὰ ἔφτασε πολὺ ἄργά.

— Συμπάθα με, μοῦ τέλειωσαν ὅλα τὰ φαγητά, τοῦ εἶπε ὁ ταβερνιάρης. Ἔχω μονάχα δυὸ αὐγά.

— Ἐ, δὲν πειράζει, κάνε τα βραστά, εἶπε ὁ καπετάνιος.

Τὰ βράσανε λοιπὸν τ' αὐγά, μὰ ἐκεῖ ποὺ τᾶτρωγε ὠραῖα καὶ καλά, τοῦ φώναξαν οἱ ναῦτες τους νὰ τρέξη στὸ καράβι. Τραβούσανε τὶς ἄγκυρες γιατί στὰ ξαφνικὰ ἀέρας εἶχε σηκωθῆ.

*Ἐφυγε ὁ καπετάνιος βιαστικά, πρὶν τελειώσῃ τὸ φαῖ.

— Θὰ σὲ πληρώσω ἄλλη φορά, τοῦ φώναξε ἀπὸ μακρὰ τοῦ ταβερνιάρη.

Πέρασε πολὺς καιρὸς. Κάπου πέντε-ἕξι χρόνια. Κι' ἓνα πρωὶ ἄραξε πάλι στὸ νησὶ τοῦ καπετάνιου τὸ καράβι.

Τὸ δέσανε οἱ ναῦτες του καὶ βγήκαν στὴ στεριά ξανά. Κατέβηκε ἀμέσως ὁ καπετάνιος τούτη τὴ φορά. Θυμότανε τ' ἀπλήρωτα τ' αὐγά. Πῆγε, λοιπόν, γραμμὴ στὸν ταβερνιάρη.

—Ἦρθα νὰ σὲ πληρώσω γιὰ τ' αὐγά, τοῦ εἶπε, πόσο κάνουν;

—Πολλά, πάρα πολλά λεφτά, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος σοβαρά.

—Γιατί; Ἀκρίβηναν τ' αὐγά; ρώτησε ὁ καπετάνιος.

—Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτό, ἀλλὰ νά! Αὐτὰ τ' αὐγά, ἂν τᾶβαζα στὴν κλῶσσα, θὰ εἶχα δυὸ κοτόπουλα. Καὶ τὰ κοτόπουλα αὐτὰ θὰ εἶχανε γεννήσει ἓνα σωρὸ αὐγά. Κι' ἀπ' τ' αὐγά αὐτὰ θὰ εἶχαν βγῆ ἓνα σωρὸ κοτόπουλα. Κι' αὐτὰ θὰ εἶχαν κάνει ἓνα σωρὸ αὐγά... καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά... Μὲ λίγα λόγια τοῦ ἔβγαξε ἓνα λογαριασμό, ποῦ γιὰ νὰ πληρωθῆ, ἔπρεπε τὸ καράβι ὁλόκληρο νὰ πουληθῆ.

Τᾶχασε ὁ καπετάνιος μας ἀπὸ τὴν πονηριά του. Μὰ ὁ ὁ ταβερνιάρης τίποτα. Ζήτηγε τὰ λεφτά του.

Ἔτσι ἀποφασίσανε νὰ πᾶν στὸν δικαστὴ. Μὰ κάποιος ποῦ ἦτανε πιὸ κεῖ κι' ἄκουγε τὸν καυγᾶ, λέει τοῦ καπετάνιου στὰ κρυφά:

—Ἄστον καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Θᾶρθω κι' ἐγὼ μαζί στὸν

δικαστή. Θα τοῦ ἐξηγήσω καὶ θὰ δῆ, πὼς ἔχεις δίκηο ἐσύ.
Θὰ μ' ἔχης δικηγόρο δηλαδή.

“Ὅταν λοιπὸν τ' ἄλλο πρῶι ἐπήγανε στὸν δικαστή:

—Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ, τοὺς εἶπε ὁ καπετάνιος. Θᾶρθη ὁ δικηγόρος μου καλύτερα νὰ σᾶς τὰ πῆ.

“Ὅμως, ὁ δικηγόρος ἄργησε πολὺ. Κάποτε πιά πὺ φά-
νηκε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ἀλλὰ νά! Μοῦτυχε μιὰ δουλειά.
Μαγείρεψε ἡ γυναίκα μου ἓνα σωρὸ κουκιά. Ἐφάγαμε
ἄρκετὰ καὶ μείνανε πολλὰ. Εἶπα κι' ἐγὼ νὰ μὴ πᾶνε χα-
μένα. Καὶ βγήκα καὶ τὰ ἔσπειρα στὸν κῆπο τὰ καημένα!

—Τὰ ἔσπειρες; φώναξε ὁ ταβερνιάρης. Μὰ τί εἶναι αὐ-
τά! Κάνεις πὼς δὲν τὸ ξέρεις πὼς δὲν φυτρώνουνε βρα-
σμένα τὰ κουκιά;

—Μπᾶ; εἶπε ὁ δικηγόρος. Μὰ τότε ἐσύ γιατί μᾶς λὲς
πὼς θᾶβγαιναν πουλιὰ ἀπ' τὰ βρασμένα αὐγά;

—Χά! Χά! Σωστά! Πολὺ σωστά! εἶπε κι' ὁ δικαστής.
“Ἄδικα τοῦ ζητᾶς τοῦ καπετάνιου τόσα πολλὰ λεφτά. Δὲν
σοῦ χρωστᾶ παρὰ μονάχα δυὸ αὐγά, ἀφοῦ τοῦ τᾶκανες
βραστά. Πήγαινε τώρα στὸ καλὸ σου, ταβερνιάρη. Τέ-
τοιους λογαριασμοὺς ποτέ σου νὰ μὴ κάνης, κατεργάρη!
Ζήτησε καὶ συγγνώμη ἀπ' αὐτούς. Καὶ νὰ θυμᾶσαι πὼς
δὲν πρέπει νὰ περνᾶς τοὺς ἄλλους γιὰ κουτούς.

—Συγγνώμη, εἶπε ἐκεῖνος ντροπιασμένος. Κι' ἔφυγε μὲ
τὸ κεφάλι του σκυφτό, κι' ἀπὸ τότε ἔβαλε μυαλό.

Διασκευή: Λότη Πέτροβιτς - Ἀνδροντασοπούλου

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

- ιά φορά και ἕναν καιρό και στὰ παλιὰ τὰ χρόνια
ζοῦσε ἕνας γέρο-ποντικός, πού στὰ μαλλιά εἶχε χιόνια.
Ἦταν φτωχὸς και ταπεινός, σὲ μία τρύπα ζοῦσε
μὰ εἶχε κόρην ὀμορφη, πού τὸν παρηγοροῦσε.
Καμάρωνε ὁ πατέρας της τὴν γλύκα της τὴν τόση
κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, σὲ ποιόν νὰ τήνε δώσει.
—Τί χάρη, τί κομψότητα, τί γέλιο και τί κάλλη!
Τῆς πρέπει ἕνας βασιλιᾶς κορώνα νὰ τῆς βάλῃ!
Νύφη ἐγὼ σὲ ποντικό, ποτὲ δὲν θὰ τῆ δώσω·
θὰ τῆνε δῶ βασίλισσα και θὰ τὴν καμαρώσω.
Μιὰ μέρα πού ἐσήκωσε στὸν οὐρανὸ τὰ μάτια
εἶδε τὸν ἥλιο τὸν χρυσὸ και γίνηκε κομμάτια
τοῦ γέρο-πόντικα ἢ ψυχῆ. —Τί λεβεντιά, τί χάρη!
Ἐτοῦτος εἶναι ὁ γαμπρός, πού ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ!
Χωρὶς νὰ χάνῃ τὸν καιρό, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι
και στὸ παλάτι τὸ λαμπρὸ μὲ βιάση τήνε φέρνει.
—Ἦλιε, πού δίνεις τὴ ζωὴ, ἀφέντη βασιλιᾶ μου,
σοῦ φέρνω γιὰ γυναῖκα σου τὴν κόρη τὴν δικιά μου.
Ἐσὺ ἔσαι ὁ πιὸ δυνατός, κανένας δὲ σοῦ μοιάζει

καὶ τούτη ἡ πεντάμορφη μόνο σὲ σὲ ταιριάζει.
 Ὁ Ἥλιος ἔδαγκώθηκε κρυφὰ νὰ μὴ γελάση
 καὶ τὴν καρδιά τοῦ ποντικοῦ μὴ τύχη καὶ χαλάση.
 Γύρισε κι' ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:
 — Ἀπὸ ἐμὲ πιὸ δυνατοὶ ὑπάρχουν, φίλε, ἄλλοι.
 Ὅταν τὸ μαῦρο σύννεφο τὸ πρόσωπο μοῦ κλείνει
 μοῦ κλέβει τὶς ἀκτῖνες μου, τὴ λάμψη μου τὴν σβύνει.
 Τὴν ὁμορφὴ τὴν κόρη σου σὲ κείνο νὰ τὴν δώσης.
 Ἄλλο γαμπρὸ πιὸ δυνατό ποτὲ δὲν θ' ἀνταμώσης!

Ὁ ποντικὸς — τί νᾶκανε;— τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι
 στὸ σκοτεινὸ τὸ σύννεφο μὲ βιάση τὴνε φέρνει.
 — Ἀντρειωμένο σύννεφο, ἀφέντη βασιλιᾶ μου,
 σοῦ φέρνω γιὰ γυναῖκα σου τὴν κόρη τὴν δικιά μου.
 Ἐσύ 'σαι ὁ πιὸ δυνατός, κανένας δὲ σοῦ μοιάζει
 καὶ τούτη ἡ πεντάμορφη μόνο σὲ σὲ ταιριάζει!
 Τὸ σύννεφο κρατήθηκε τὰ γέλια νὰ μὴ βάλῃ
 καὶ τὸν φτωχὸ τὸν ποντικὸ βαρειά τότε προσβάλλῃ.

- Γύρισε κι' ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:
- 'Απὸ ἐμὲ πιὸ δυνατοὶ ὑπάρχουν, φίλε, ἄλλοι.
 'Εγὼ φοβᾶμαι τὸν Βοριᾶ. Αὐτὸς ὅταν φυσήσῃ
 στὸν οὐρανὸ τὸ σῶμα μου κομμάτια θὰ σκορπίσῃ.
 Τὴν ὁμορφὴ τὴν κόρη σου σὲ κείνον νὰ τὴν δώσῃς.
 "Ἄλλο γαμπρὸ πιὸ δυνατό, ποτὲ δὲν θ' ἀνταμώσῃς!
 'Ο ποντικὸς τὸν ἄκουσε, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι
 στὸν θυμωμένο τὸν Βοριᾶ μὲ βιάσῃ τὴνε φέρνει.
- 'Αγριεμένε, κυρ-Βοριᾶ, ἀφέντη βασιλιᾶ μου
 σοῦ φέρνω γιὰ γυναίκα σου τὴν κόρη τὴν δικιά μου.
 'Εσύ 'σαι ὁ πιὸ δυνατός, κανένας δὲ σοῦ μοιάζει
 καὶ τούτῃ ἢ πεντάμορφῃ μόνο σὲ σὲ ταιριάζει!
 'Ο κὺρ-Βοριᾶς προσπάθησε πολὺ νὰ μὴ γελάσῃ
 καὶ τὴ χαρὰ τοῦ ποντικοῦ νὰ μὴ τὴνε χαλάσῃ.
 Γύρισε κι' ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:
- 'Απὸ ἐμὲ πιὸ δυνατοὶ ὑπάρχουν, φίλε, ἄλλοι.
 Βλέπεις τὸν πύργο τὸν ψηλὸ στῆς λαγκαδιᾶς τῆ μέσῃ;
 Χρόνια καὶ χρόνια τὸν φυσῶ κι' αὐτὸς δὲν λέει νὰ πέσῃ.
 Τὴν ὁμορφὴ τὴν κόρη σου σὲ κείνον νὰ τὴν δώσῃς.
 "Ἄλλον γαμπρὸ πιὸ δυνατό, ποτὲ δὲν θ' ἀνταμώσῃς!
 Τὴν κράτησε ὁ πατέρας της καὶ πάλι ἀπὸ τὸ χέρι
 στὸν Πύργο τὸν ἀκλόνητο μὲ βιάσῃ τὴνε φέρνει.
- Στερεωμένε Πύργε μου, ἀφέντη βασιλιᾶ μου,
 σοῦ φέρνω γιὰ γυναίκα σου τὴν κόρη τὴν δικιά μου.
 'Εσύ 'σαι ὁ πιὸ δυνατός, κανένας δὲ σοῦ μοιάζει
 καὶ τούτῃ ἢ πεντάμορφῃ μόνο σὲ σὲ ταιριάζει!
 Μὰ ὁ Πύργος ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:
- 'Απὸ ἐμὲ πιὸ δυνατοὶ ὑπάρχουν, φίλε, ἄλλοι.
 Θεριὰ γενναῖα, δυνατά, βάλθηκαν καὶ χαλᾶνε
 τὰ στερεὰ θεμέλια μου· τοὺς τοίχους μου τρυπᾶνε.
 Οἱ ποντικοί! Πιὸ δυνατοὺς ψάχνεις νὰ βρῆς ἀκόμα;
 'Ἡ περηφάνεια μου ἀπ' αὐτοὺς θὰ σωριασθῇ στὸ χῶμα!
 'Ο ποντικὸς σὰν τᾶκουσε, γέλασαν καὶ τ' αὐτιά του.

Παίρνει τὴν θυγατέρα του, γυρνᾷεὶ στὴν γειτονιά του
καὶ βρίσκει ἕνα ποντικό, γενναῖο παλληκᾶρι
τοῦ δίνει καὶ τὴν κόρη του γυναῖκα νὰ τὴν πάρη.
Κι' ἔγινε ὁ γάμος μὲ χαρὲς, μὲ γλέντια καὶ μὲ κέφι
καὶ ἤμουνα καὶ ἴω ἐκεῖ καὶ βάραγα τὸ ντέφι
καὶ χόρευαν οἱ ποντικοὶ φορῶντας τὰ καλά τους
καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλά καὶ μεῖς καλύτερά τους!

Διασκευή: Βέτα Κωστίδου - Λένη

ΣΕΛΙΣ

1. Ὁ Πέτρος καὶ ἡ τύχη	11
2. Τὸ πιὸ γλυκὸ ψωμί	17
3. Ὁ τραγουδιστὴς καὶ ἡ χορεύτρια	22
4. Οἱ τρεῖς συμβουλές	26
5. Ὁ ὕπνος	31
6. Ἡ τιμωρία τῆς ἀλεπούς	37
7. Ἡ ἔξυπνη κόρη	41
8. Τὰ μάτια	45
9. Ὁ ἀνόητος τζίτζικας	49
10. Ὁ γεωργὸς καὶ τὰ φλουριά	52
11. Ὁ Μυλωνᾶς καὶ ἡ Κυρά - Μαριὼ	56
12. Ὁ Βασιλιάς καὶ ἡ Ἀδγὴ	61
13. Ἡ ἑξαδέλφη τῆς τριανταφυλλιᾶς	66
14. Οἱ δυὸ γειτόνισσες	69
15. Τὸ πενταράκι	73
16. Ὁ καπετάνιος καὶ τ' αὐγά	76
17. Ἡ θυγατέρα τοῦ ποντικοῦ	79

